

ချစ်မိမိ ဖြစ်သကဲ့သို့ ချစ်မိမိ

BURMESE CLASSIC .COM

အားပုလင်းမင်းနောင်နှင့်

နိမိတ်အိမ်အိမ်

အိမ်အိမ်
အိမ်အိမ်

ဒို့တာဝန်အရေသုံးဆယ့်

ပြည်ထောင်စု မဏ္ဍိုင်ရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မဏ္ဍိုင်ရေး	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုပြုပိုင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။
 နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး၊ အမျိုးသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုနှင့်မာရေး၊ စည်းကမ်းပြည့်ဝသော စီမံကိန်းစနစ်နှင့် ရှင်သန်ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ရေး၊ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တည်ဆောက်ရေး၊ စီးပွားရေးဦးစည်ချက် (၄) ရပ် စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှုနိုင်ငံထူထောင်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊ ရေကူးကန်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး၊ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊ နိုင်ငံတော်၏စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး၊ ဂျပန်ဦးစည်ချက် (၄) ရပ် တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ မြင့်မားရေး၊ အမျိုးဂုဏ် တတိဂုဏ် မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး၊ စစ်မှန်သောမျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး၊ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည် မြင့်မားရေး။

ချမ်းမြေ့သာရမီလှိုင်

ဆားပုလင်းမင်းရှောင်

နှင့်

နှုတ်ဆိုး 638

ချမ်းမြေ့သရဖီကျွင့်

ဆားပုလင်းမင်းနောင်နှင့်နတ်ဆိုးဒေဝီ

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၁၃၀၀၂၁၂
- ပျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၁၇၀၀၃၁၂
- ထုတ်ဝေသူ - ၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ (ပထမအကြိမ်)
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးကျော်ဆန်း (ရဲဘော်ကျော်ဆန်း)
- အတွင်းနှင့်အဖုံးပုံနှိပ်သူ - (မြ-၀၉၃၂) ရဲအောင်စာပေတိုက်
- အတွင်းနှင့်အဖုံးပုံနှိပ်သူ - အမှတ် (၂)၊ ချွန်းလမ်း (၁)
- အတွင်းနှင့်အဖုံးပုံနှိပ်သူ - မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်။
- အတွင်းနှင့်အဖုံးပုံနှိပ်သူ - ဦးကျင်ရင် (ရွှေခြင်္သေ့ပုံနှိပ်တိုက်)
- အတွင်းနှင့်အဖုံးပုံနှိပ်သူ - အမှတ် (၂၂၅)၊ (၃၂) လမ်း၊
- အတွင်းနှင့်အဖုံးပုံနှိပ်သူ - ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ပျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း - **Ma O' Sar**
- အုပ်စု - ၃၀၀
- တန်ဖိုး - ၁၂၀၀ ကျပ်
- ဖြန့်ချိရေး - ရွှေမင်းသမီးစာပေ၊
- ဖြန့်ချိရေး - ဖုန်း-၀၉-၄၃၀၃၃၁၅၂၊
- ဖြန့်ချိရေး - ၀၁-၄၀၀၆၇၄

ထွက်ရှိပြီးသောစာအုပ်များ

- ၁။ ဆားပုလင်းမင်းနောင်နှင့် ပန်းဦးဆက်ခင်ခင်ကြီး
- ၂။ ဆားပုလင်းမင်းနောင်နှင့် နှစ်ဆောင်ပြိုင်မိမိလေး
- ၃။ ဆားပုလင်းမင်းနောင်နှင့် တမန်တော်ရွှေသွေး
- ၄။ ဆားပုလင်းမင်းနောင်နှင့် ထီးဖြူဆောင်းမယ်တော်
- ၅။ ငရဲခန်း
- ၆။ ဆားပုလင်းမင်းနောင်နှင့် ကဝါလမိုင်း
- ၇။ ဆားပုလင်းမင်းနောင်နှင့် ဝက်ပါည
- ၈။ ကလေးအသားခါးသည်
- ယခု...
“ဆားပုလင်းမင်းနောင်နှင့် နတ်ဆိုးဒေဝီ”

ချမ်းမြေ့သရဖီလှိုင် ၈၉၃-၈၃
 ဆားပုလင်းမင်းနောင်နှင့်နတ်ဆိုးဒေဝီ / ချမ်းမြေ့သရဖီလှိုင်၊ ရန်ကုန်။
 ရဲအောင်စာပေ၊ ၂၀၁၂
 ၁၈၅စာ၊ ၁၃၊ ၂၀x၂၀၊ ၈၃စင်တီ၊
 (၁) ဆားပုလင်းမင်းနောင်နှင့်နတ်ဆိုးဒေဝီ

နတ်ပိုင်မင်း ဦးရွှေမောင်၏ အော်စတင်ကားလေးသည်
ခြံဝန်းကျယ်ကြီးတစ်ခုအတွင်းသို့ မောင်းဝင်သွား၏။

ကားသံကြားလျှင် နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီးထဲမှ ဘီအေဆံ
တုံးနှင့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးသည် ဆယ့်သုံးနှစ်အရွယ် သမီးငယ်အား
လက်ဆွဲလျက် ...

ရွှေမင်းသမီးစာပေ

“ဒေဝီ ... သမီးလေး ... သမီးဖေဖေ ပြန်
လာပြီ၊

လာ ... လာ ... မေမေတို့ ထွက်ကြိုရ
အောင်”

ဟု ဆိုကာ အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင်အောက်သို့ အပြေးတစ်ပိုင်း
ထွက်ခဲ့ကြ၏။

စင်ဝင်အောက် ကားရပ်လျှင် နယ်ပိုင်မင်း ဦးရွှေမောင်မှာ
မျက်နှာတည်တည်ဖြင့် ဆင်းလာ၏။

နယ်ပိုင်မင်းသည် ဘီအေဆံထုံးနှင့်အမျိုးသမီးအား တစ်ချက်
မျှ စောင်းဝဲကြည့်ရင်း ကားမောင်းသူဘေးရှိ တံခါးအား ဆွဲဖွင့်ပေး
လိုက်၏။

ကားတွင်းမှ လှိုင်းကောက်ဆံပင်နှင့် ခေတ်ဆန်ဆန် ပြင်
ဆင်ထားသော မိန်းမပျိုတစ်ဦး ထွက်လာ၏။

မိန်းမပျိုသည် နယ်ပိုင်မင်း၏လက်မောင်းကို ချိတ်လျက်
ဆံပင်များအား ဆတ်ခနဲ ခါယမ်းလိုက်လေ၏။

“သူ ... သူက ... ဘယ်သူလဲ ကိုကို့၊ ခင်ကို

ရွှေမင်းသမီးစာပေ

ပြောပါဦး”

ဘီအေဆံထုံးနှင့် အမျိုးသမီးသည် တအံ့တကြဲ မျက်ဝန်း
များဖြင့် မေးမြန်းလိုက်၏။

နယ်ပိုင်မင်း ဦးရွှေမောင်မှာ သူမ၏အမေးကို မသိကျိုးကျွန်
ပြုလျက် မိန်းမပျိုအား လက်ဆွဲကာ အိမ်ကြီးအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်
သွား၏။

ဘီအေဆံထုံးနှင့်အမျိုးသမီးမှာ သမီးငယ်၏လက်ကို ဆောင့်
ဆွဲရင်း နောက်မှ အပြေးတစ်ပိုင်း လိုက်သွားလေ၏။

နယ်ပိုင်မင်း ဦးရွှေမောင်သည် ဧည့်ခန်းရှိ ဆက်တီခုံ၌ ခြေ
ချိတ်ထိုင်ရင်း ...

“ကျုပ်တို့အတွက် သံပုရာရည် ဖျော်ပေးပါ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘီအေဆံထုံးနှင့် အမျိုးသမီးမှာ မျက်နှာ
ပျက်သွားလေ၏။

သူမသည် ညှိုးငယ်သောမျက်နှာနှင့် ယောက်ျားဖြစ်သူရှေ့မှ
ခေါင်းငုံ့ကာ မီးဖိုခန်းသို့ လျှောက်သွား၏။

သူမသည် သံပုရာရည်နှစ်ခွက်အား လှုပ်ရှားသောတံဖြင့်

ရွှေမင်းသမီးစာပေ

အလျင်အမြန် ဖျော်ပြီးနောက် အိမ်ရှေ့သို့ ပြန်ထွက်ခဲ့၏။

နယ်ပိုင်မင်းနှင့် အမျိုးသမီးငယ်မှာ သံပုရာရည်အား ပြိုင်တူ
သောက်သုံးကြ၏။

ပြီးလျှင် ဦးရွှေမောင်သည် အမျိုးသမီးငယ်၏ ပခုံးကို
ဖက်လျက် ...

“သူ့နာမည်က အိုင်းရစ်မေလို့ ခေါ်တယ်၊

ဒီနေ့ပဲ မေ့ကို ကျွပ် လက်ထပ်ယူလိုက်တယ်၊

ကျွပ်တို့ အပေါ်ထပ်မှာပဲ နေမယ်၊ မင်းတို့

သားအမိရဲ့ပစ္စည်းတွေကို ခုချက်ချင်း အောက်ထပ်
ရွှေပေးပါ ခင်နှင်းဆီ”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဘီအေဆံထုံးနှင့် အမျိုးသမီးမှာ မျက်
ရည်များ ရစ်ဝဲတက်သွား၏။

တဒုတ်ဒုတ်ဆောင့်တက်သွားသော နားထင်သွေးများနှင့်
အတူ တစ်ကိုယ်လုံး လှုပ်ရှားမရလောက်အောင် တောင့်တင်းသွားရ
၏။

ဦးရွှေမောင်သည် မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်နေသော သူမအား

ရွှေမင်းသမီးစာပေ

မျက်လုံးလှန်ကြည့်၍ ...

“ကျုပ် စကားတစ်ခွန်းကို နှစ်ကြိမ်မပြော
တတ်တာ မင်း သိတယ်နော် ခင်နှင်းဆီ၊ ပစ္စည်း
တွေ အမြန်ရွှေပေးပါ”

ဟု အေးဆေးသောအသံဖြင့် ထပ်ပြောလိုက်၏။

ဒေါ်ခင်နှင်းဆီတစ်ယောက် မျက်ရည်စများကို မျက်တောင်
ဖြင့် ပုတ်ခတ်ရင်း ၎င်းတို့ရှေ့မှ ချာခနဲ လှည့်ထွက်ခဲ့လေ၏။

နှင်းဒေဝီလေးမှာ မိခင်နှင့်အတူ အပေါ်ထပ်ရှိ ပစ္စည်းများကို
ကူသိမ်းပေးရင်း ...

“ဒေဝီတို့က ဘာလို့ အောက်ထပ်ပြောင်းရမှာ
လဲ မေမေ၊ ဖေဖေခေါ်လာတဲ့ နှုတ်ခမ်းရဲ့ရဲ့နဲ့ မိန်းမ
ကြီးက ဘယ်သူလဲ၊ ဖေဖေက ဘာလို့ သူနဲ့

ရွှေမင်းသမီးစာပေ

အပေါ်မှာနေမှာလဲ မေမေ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။

ဒေါ်ခင်နှင်းဆီမှာ ပစ္စည်းများသိမ်းဆည်းရင်း မျက်ရည်

ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျလျက် ...

“သူက သမီးဖေဖေရဲ့ နောက်မိန်းမပဲ သမီး။

ဒီအိမ်ကြီးမှာ မေမေတို့နဲ့ အတူနေဖို့ ရောက်
လာတာ”

ဟု တုန်ယင်သောအသံဖြင့် ဖြေလိုက်၏။

နှင်းဒေဝီလေးမှာ မိခင်၏စကားကြောင့် ခေါင်းကုတ်ဖွ

ရင်...။

“ဖေဖေက ... မေမေ ရှိနေသားနဲ့ ဘာလို့

နောက်မိန်းမ ယူတာလဲ မေမေ”

ဟု ထပ်မံမေးလိုက်သောအခါ ဒေါ်ခင်နှင်းဆီမှာ သမီးဖြစ်

သူအား တွေးပေ့မိရင်း ...

“တော်ပါတော့ သမီးရယ်၊ မမေးပါနဲ့တော့၊

မေမေမှာ ဖြေနိုင်တဲ့အင်အား မရှိတော့ပါဘူး”

ရွှေမင်းသမီးစာပေ

ဟု ... မျက်ရည်သွယ်သွယ်ကျလျက် တားဆီးလိုက်လေ

၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ...

အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာသော ဖိနပ်သံများကို ကြားလိုက်ရ

၏။

“အိပ်ခန်းထဲ ရှင်းပြီးပြီလား ခင်နှင်းဆီ”

ယောက်ျားဖြစ်သူ၏အသံကြောင့် ဒေါ်ခင်နှင်းဆီမှာ မျက်ရည်

များကို လက်ခုံဖြင့်သုတ်လျက် ...

“ဟုတ်ကဲ့ ... ပြီးပါပြီ ကိုကို”

ဟု တုန်ယင်အက်ကွဲသော အသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။

နယ်ပိုင်မင်းသည် အိုင်းရစ်မေ၏ သေးသိမ်စွင့်ကားသော

ခါးကိုဖက်ရင်း အိပ်ခန်းအတွင်းသို့ ဝင်သွားလေ၏။

အိပ်ခန်းအတွင်းမှ ကလူကျီစယ်သံများကို ကြားရလျှင် ...

ဒေါ်ခင်နှင်းဆီမှာ ရင်ထဲမီးတောင်များ အကြိမ်ကြိမ်ပေါက်ကွဲနေသည့်

အလား ခံစားနေရရှာ၏။

ပစ္စည်းများ သိမ်းဆည်းပြီးလျှင် သမီးငယ်နှင့်အတူ

ရွှေမင်းသမီးစာပေ

အောက်ထပ်သို့ လေးကန်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် ဆင်းသွားလေ
၏။

အောက်ထပ်အိပ်ခန်း၌ ပစ္စည်းများနေရာချပြီးသောအခါ
ဒေါ်ခင်နှင်းဆီမှာ အိပ်ရာပေါ် အရုပ်ကြိုးပြတ်သည့်နှယ် လှဲချလိုက်
၏။

နှင်းဒေဝီလေးသည်လည်း အားငယ်စိုးရွံ့သော မျက်လုံးများ
ဖြင့် မိခင်၏နံဘေး ခွေလှဲလျက် မိခင်၏မျက်နှာအား ငေးစိုက်ကြည့်
နေရှာ၏။

မိခင်၏မျက်ဝန်းထောင့်မှ အသွယ်သွယ်စီးကျလာသော
မျက်ရည်များကြောင့် နှင်းဒေဝီလေးမှာ ရင်ထဲလှိုက်တက်သွားပြီး သူမ
ပါ ရော၍ ငိုကြွေးလေတော့၏။

“သဘာဝဓလေ့ထကြီးထထ်

ပိုပြီး . . . ဇာတ်လွဲဇာတ်ပြန်ပြုထထ်ထာ . . .

ဓလေ့ကျားတွေပါပဲ”

ဒရိုင်ဘာဦးမြသက်သည် နင်းဒေဝီလေးအား ဆရာကြီး
ဦးချစ်လှ၏ အလွတ်ပညာသင်ကျောင်းရှေ့ ချပေးပြီးနောက် ပြန်လည်
ထွက်ခွာသွား၏။

နင်းဒေဝီလေးသည် လွယ်အိတ်နှင့်ထမင်းဘူးကိုကိုင်လျက်
ကျောင်းခြံဝင်းအတွင်းသို့ ဝင်သွားလေ၏။

ရွှေမင်းသမီးစာပေ

ထိုအခိုက်မှာပင် ...

ဝတ်လုံတော်ဦးဘိုးစံ၏ အော်စတင်ကားလေးသည် ကျောင်း

ဝင်းရှေ့ ထိုးရပ်သွား၏။

ကားပေါ်မှ ကလေးငယ်တစ်ဦး ဆင်းလာပြီး ...

“ဘိုဦးဘိုဦး ဒယ်ဒီ ... ဆီးယူ အီးပနင်းနော်၊

ဖလိုင်းကစ်”

ဟု အမှုအရာပါပါဖြင့် ဖခင်ဖြစ်သူအား လှမ်းကာ နှုတ်ဆက်

လိုက်၏။

နှင်းဒေဝီလေးမှာ ထိုအဖြစ်အား ငေးကြည့်မိရင်း ...

“သူများတွေဆို ကျောင်းလာရင် သူတို့အဖေ
တွေက လိုက်ပို့ကြတယ်၊

ငါ့ကိုလည်း ဖေဖေ ကျောင်းလိုက်ပို့ရင် သိပ်
ကောင်းမှာပဲ၊

အမြဲတမ်း ဦးမြခက်ကြီး လိုက်ပို့တာပဲခံရ
တယ်”

ဟု တွေးတောကာ မျက်နှာညှိုးကျသွားလေ၏။

“ဟဲ့ နှင်းဒေဝီ ...

နှင့်အဖေ မိန်းမ ထပ်ယူတယ်လို့ ငါတို့အိမ်

မှာ ဒယ်ဒီတို့ ပြောနေကြတယ်၊

အဲဒါ ... ဟုတ်သလား”

ရုတ်တရက် အမေးခံလိုက်ရသော စကားကြောင့် နှင်းဒေဝီ
လေးမှာ ကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲ တုန်သွား၏။

ဝတ်လုံတော်ဦးဘိုးစံ၏သမီး မြမြသက်မှာ နှင်းဒေဝီ၏ပန်း
ကို ဆွဲလှုပ်လျက် ...

“မိန်းမတစ်ယောက်ရှိလျက်နဲ့ နောက်တစ်
ယောက်ကို အိမ်ပေါ်တင်တာ လူမှုရေးကျင့်ဝတ်
ဖောက်ပြန်တာလို့ ငါ့ဒယ်ဒီက ပြောတယ်၊

နှင့် အဖေ မကောင်းဘူး၊ လူဆိုးကြီး ဖြစ်သွား
ပြီ၊

နှင်ဟာ လူဆိုးကြီးရဲ့ သမီးပဲ၊
ဒီနေ့ကစပြီး နှင်နဲ့ငါ သူငယ်ချင်း မဟုတ်
တော့ဘူး။

မကောင်းတဲ့လူတွေကို အပေါင်းအသင်း
မလုပ်ရဘူးလို့ ငါ့ မာမိက မှာထားတယ်၊
နှင့် ငါ့ကို ဘယ်တော့မှ မခေါ်ခဲ့တော့ ...
ဒါပဲ”

ဟုဆိုကာ နှင်းဒေဝီအား ဆောင့်တွန်းရင်း ကျောင်းထဲသို့
ပြေးဝင်သွား၏။

နှင်းဒေဝီလေးမှာ ဆောင့်တွန်းခံရသောအရှိန်ကြောင့် ထမင်း
ဘူးများ လွင့်စဉ်လျက် မြေပေါ်လဲကျသွားရှာ၏။

“မြမြသက်က ဖေဖေကို လူဆိုးကြီးလို့ ပြော
သွားတယ်၊

နှုတ်ခမ်းရဲရဲနဲ့ မိန်းမကြီးကို အိမ်ပေါ်တင်ရုံနဲ့
ဖေဖေက ဘာလို့ လူဆိုးကြီး ဖြစ်သွားရတာလဲ၊

မြမြသက်က ငါ့ကို မခေါ်တော့ဘူးတဲ့၊

ငါ့ကိုလည်း လူဆိုးကြီးရဲ့ သမီးတဲ့၊

ဖေဖေ ... လူဆိုးကြီးလို့ အပြောခံရတာ နှုတ်
ခမ်းရဲရဲနဲ့ မိန်းမကြီးကြောင့်ပဲ၊

ရွှေမင်းသမီးစာပေ

ဟုတ်တယ် ... သူ့ကြောင့် ဖေဖေ အပြောခံ
ရတာ”

ညနေကျောင်းဆင်းချိန်သို့ရောက်လျှင် ...

နှင်းဒေဝီလေးသည် ဒရိုင်ဘာဦးမြခက်နှင့်အတူ အိမ်သို့
ပြန်ခဲ့၏။

ခြံထဲသို့ ကားဝင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နှင်းဒေဝီလေး
မှာ မျက်မှောင်တွန့်သွား၏။

ရွှေမင်းသမီးစာပေ

မြက်ခင်းပြင်ပေါ်ရှိ စားပွဲပိုင်း၌ ဖခင်ဖြစ်သူမှာ အိုင်းရစ်မေအား ပန်းသီးစိတ်များကို တယုတယ ခွံ့ကျွေးနေလေ၏။

စင်စင်အောက် ကားရပ်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နှင်းဒေဝီလေးသည် မြက်ခင်းပြင်သို့ တစ်ရှိန်ထိုး ပြေးသွား၏။

ထို့နောက် ...

အိုင်းရစ်မေအား ဆောင့်တွန်းလိုက်ရာ အိုင်းရစ်မေမှာ အလှထိုင်ခုံလေးပေါ်မှ နောက်ပြန်လန်ကျသွားတော့၏။

ဦးရွှေမောင်မှာ ထိုင်ရာမှ ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်ရင်း ...

“ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ နှင်းဒေဝီ ... နင် ဘာ

အချိုး ချိုးတာလဲ”

ဟု မျက်နှာနီကြီးဖြင့် အော်ဟစ်လိုက်၏။

နှင်းဒေဝီလေးသည် လဲကျနေသော အိုင်းရစ်မေအား မျက်တောင်မခတ်စတမ်း ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း ...

“မြမြသက်က ဖေဖေကို လူဆိုးကြီးဖြစ်သွား

ပြီလို့ ပြောတယ်၊

အဲဒါ ... ဒီမိန်းမကြီးကြောင့်ပဲ၊

ရွှေမင်းသမီးစာပေ

ဒေဝီ သူ့ကို ကြည့်မရဘူး ဖေဖေ”

ဟု လက်ညှိုးထိုးကာ ပြောလိုက်၏။

အိုင်းရစ်မေမှာ လဲနေရာမှ ဖုတ်ဖက်ခါထ၍ ဦးရွှေမောင်၏ လက်မောင်းကို ဆွဲလိုက်ပြီး ...

“ဒါလင့်ရဲ့ဒေါ်လိတာက ဗဲရီးဂျန်းဂဲလ်ပဲ၊

ဒါလင် သူ့ကို သေချာဆုံးမ၊ မထားဘူး ထင်

တယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးရွှေမောင်မှာ မျက်နှာကြီး ပိုမိုရဲတက်သွား၏။

“ခင်နှင်းဆီ ... ခင်နှင်းဆီ”

အသံကုန်း ကြိုးအော်လိုက်သည့် ဦးရွှေမောင်၏အသံကြောင့် ဒေါ်ခင်နှင်းဆီမှာ အိမ်ကြီးထဲမှ ပြေးထွက်လာ၏။

“ဘာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုကို”

ဒေါ်ခင်နှင်းဆီ၏အမေးကြောင့် ဦးရွှေမောင်သည် သမီးဖြစ်သူအား လက်ညှိုးထိုးလျက် ...

“မင်းသမီးကို သေချာဆုံးမထားပါ။

ရွှေမင်းသမီးစာပေ

အိုင်းရစ်မေကို သူ ရန်ပြုနေပြီ၊

နောက်တစ်ခါ ဒါမျိုးထပ်ဖြစ်ရင် မင်းတို့သား

အမိကို ငါ ဘာလုပ်မလဲဆိုတာ မင်း သိတယ်

မဟုတ်လား ခင်နှင်းဆီ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဒေါ်ခင်နှင်းဆီမှာ ကြောက်ရွံ့မှု ယှက်သန်း

နေသော မျက်ဝန်းများဖြင့် ယောက်ျားကို ငေးစိုက်ကြည့်နေ၏။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုကို၊ သမီးကို ခင် ဆုံးမပါ

မယ်”

သူမ တုန်ယင်သောအသံဖြင့်ဆို၍ နှင်းဒေဝီကို လက်ဆွဲကာ

လှည့်ထွက်သွား၏။

နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီးထဲသို့ရောက်လျှင် ...

“အိုင်းရစ်မေကို ရန်ပြုတယ်ဆို၊ ဘယ်လို

ဖြစ်တာလဲ သမီး”

မိခင်ဖြစ်သူ၏အမေးကြောင့် နှင်းဒေဝီလေးမှာ မကျေမချမ်း

ဟန်ဖြင့် ...

“ဝတ်လုံကြီးသမီး မြဲမြံသက်က ဒေဝီကို

ရွှေမင်းသမီးစာပေ

မခေါ်တော့ဘူး မေမေ၊

ဖေဖေက လူမှုရေးကျင့်ဝတ် ဖောက်ပြန်လို့

လူဆိုးကြီးဖြစ်သွားပြီတဲ့၊

ဒေဝီကိုလည်း လူဆိုးကြီးရဲ့သမီးလို့ ပြော

တယ်၊

အဲဒါ ဟိုမိန်းမကြီးကြောင့်ပဲ မေမေ၊

ဒါကြောင့် ... ဒေဝီ သူ့ကို ဆောင့်တွန်း

လိုက်တာ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ဒေါ်နှင်းဆီသည် သမီးဖြစ်သူအား ကရုဏာသက်စွာ ထွေး

ပွေ့မိရင်း ...

“ဖြစ်ရလေ သမီးလေးရယ်၊

ငါ့သမီးလေး ... လူတောထဲ မတိုးဝံ့အောင်

ဖြစ်နေပါရောလား၊

ဒါဟာ ... မေမေ့ကြောင့်ပါ၊

မေမေ့ကြောင့်ပါ သမီးလေးရယ်၊

ရွှေမင်းသမီးစာပေ

မေမေ စိတ်မကောင်းလိုက်တာကွယ်”

ဟု တဖွဖွရေရွတ်လိုက်၏။

နှင်းဒေဝီလေးမှာ မိခင်ဖြစ်သူ၏စကားကြောင့် နားမလည်

နိုင်စွာ ဖြစ်သွားရ၏။

ဝိုင်းစက်သော မျက်လုံးများဖြင့် မိခင်ကို စိုက်ကြည့်လျက်

ကြောင်အမ်းမှင်တက်နေမိ၏။

ညအိပ်ရာဝင်ချိန်တစ်ခု၌ ...

ဒေါ်ခင်နှင်းဆီသည် ...

သူမ၏အဖြစ်အား ပြန်တွေးရင်း ခေါင်းအုံးနှင့် မျက်နှာ
အပ်လျက် သည်းထန်စွာ ငိုကြွေးမိလေ၏။

ထိုစဉ် ...

ရွှေမင်းသမီးစာပေ

အိပ်ပျော်နေသော နှင်းဒေဝီမှာ ဝိုကြွေးသံကြောင့် လန့်နိုး

သွားပြီး ...

“ဟင် ... မေမေ ဝိုနေတယ်၊

ဘာလို့ ဝိုနေရတာလဲ မေမေရယ်၊

ဒေဝီ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ဟင်”

ဟု စိုးရိမ်တကြီး မေးလိုက်၏။

ဒေါ်ခင်နှင်းဆီသည် သူမ၏ခေါင်းကို ပွတ်သပ်လျက် ...

“မေမေ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး သမီးရယ်၊

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ခွင့်မလွှတ်နိုင်လွန်းလို့ ဝိုမိ
တာပါကွယ်”

ဟု ဝိုသံဖြင့်ဆိုလျှင် နှင်းဒေဝီလေးက ...

“မေမေငိုတာ ဟိုမိန်းမကြီးကြောင့် မဟုတ်

လားဟင်၊

ဒီမိန်းမကြီးက မေမေ့ကို ဖေဖေဆီကရော၊

ဒေဝီဆီကပါ လုယူသွားတယ်၊

အရင်က ခုချိန်ဆို မေမေနဲ့ဖေဖေရဲ့အလယ်မှာ

ရွှေမင်းသမီးစာပေ

ဒေဝီ အိပ်ရတာလေ၊

ခုတော့ ...

ဟိုမိန်းမကြီးက ဖေဖေ့ကို အပိုင်စီးသွားပြီ၊

ဒေဝီ ... သူ့ကို မုန်းတယ် မေမေ”

ဟု စကားတတ်စွာ ပြောလိုက်၏။

“မမုန်းပါနဲ့ သမီးရယ်၊

တကယ်တော့ အိုင်းရစ်မေက သမီးဖေဖေကို

လုယူတာ မဟုတ်ပါဘူး၊

မေမေ့ကြောင့် သမီးဖေဖေဟာ တခြားသူရဲ့

ရင်ခွင်ထဲ ရောက်သွားရတာပါ”

မိခင်၏အပြောကြောင့် နှင်းဒေဝီလေးမှာ မျက်လုံးများ ဝိုင်း

စက်သွားပြီး ...

“မေမေပြောတာ ဒေဝီ နားမလည်ဘူး၊

ဘာကို ပြောတာလဲဟင်”

ဟု မေးလိုက်ပြန်၏။

ဒေါ်ခင်နှင်းဆီမှာ သက်ပြင်းရှိုက်လျက် ...

ရွှေမင်းသမီးစာပေ

“မေမေဟာ ... ခုချိန်မှာ ပြင်းထန်တဲ့ နှလုံး
ရောဂါဝေဒနာကို ခံစားနေရပြီ သမီး။

မေမေ့ရဲ့ရောဂါကြောင့် သမီးဖေဖေလိုချင်တဲ့
သာယာမှုမျိုး၊ ကြင်နာမှုမျိုးတွေ မေမေ မပေးနိုင်
တော့ဘူး။

မေမေဟာ သမီးဖေဖေကို အသက်နဲ့ထပ်တူ
ချစ်မြတ်နိုးမိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပါ။

သူ့အတွက် ပျော်ရွှင်မှုတွေ မပေးနိုင်တဲ့ မေ
မေ့ရဲ့ရောဂါကိုပဲ ခွင့်လွှတ်နိုင်အောင် ဖြစ်မိပါတယ်။

ဒါကြောင့် ... မေမေကိုယ်တိုင်ပဲ သမီး
ဖေဖေကို နောက်အိမ်ထောင်ပြုဖို့ တိုက်တွန်းခဲ့
တာပါ။

သူ့ ... နောက်အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ပေမယ့်
အဖေဟာ အဖေပါပဲ သမီး။

သမီး အဖေကို ဘယ်တော့မှ စိတ်နဲ့တောင်
မပြစ်မှားပါနဲ့။

ရွှေမင်းသမီးစာပေ

မေမေ့စကားကို နားထောင်ပါကွယ်”

နှင်းဒေဝီလေးသည် မိခင်အား မျက်လုံးလှန်ကြည့်ရင်း ...

“မေမေ နေမကောင်းဖြစ်ရင် ဖေဖေက ပိုပြီး
ဂရုစိုက်ရမှာ မဟုတ်လား။

ဘာလို့ ဟိုမိန်းမကြီးကို အိမ်ပေါ်ခေါ်လာရတာ
လဲ။

ဖေဖေက ခေါ်ရင်တောင် ဟိုမိန်းမကြီးက
ငြင်းလို့ရသားပဲ မေမေ။

ဒေဝီ မေမေ့စကားကို နားထောင်ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ... ဟိုမိန်းမကြီးကို ဘယ်လိုမှ ကြည့်
လို့မရဘူး မေမေ့ရဲ့”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ...

ခေါ်ခင်နှင်းဆီမှာ သက်ပြင်းကိုသာ အကြိမ်ကြိမ်ချနေမိ
လေတော့၏။

ရွှေမင်းသမီးစာပေ

ကျောင်းအားရက်တစ်ရက်၌ ...

နှင်းဒေဝီလေးသည် ဧည့်ခန်းရှိ စားပွဲတွင် ထိုင်လျက် ဂဏန်း
သင်္ချာအား တွက်ချက်နေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဆင်ဝင်အောက်သို့ ကားတစ်စီး ထိုးရပ်လာ

ပြီး ...

ရွှေမင်းသမီးစာပေ

“အိုင်းရစ်ရေ ... အိုင်းရစ် ... ဟေး”
 အသံနှင့်အတူ လွန်မင်းစွာပြင်ဆင်ထား၍ ဆတ်ကော့လတ်
 ကော့နိုင်လှသော မိန်းမတစ်ယောက်သည် အိမ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်လာ
 ကြ၏။

အိုင်းရစ်မေမှာ အိမ်ကြီးအပေါ်ထပ်မှ အပြေးအလွှားဆင်း
 လာပြီး ...

“ဟေ့ ... ရိုစ် ... လူစုံလှပါလား။

• ယူတို့ အခုတစ်လော ခြေငြိမ်နေကြပါလား”

ဟု အော်ဟစ်ပြောလိုက်၏။

မိန်းမများသည် ဆက်တီခုံအနီးသို့ လျှောက်လာကြ၏။

အိုင်းရစ်မေမှာ ...

အနီးသို့ရောက်လျှင် ဆက်တီခုံ၌ စာလုပ်နေသော နှင်းဒေ

ဝီကိုမြင်သွားပြီး မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွား၏။

ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ်အမူအရာဖြင့် စားပွဲပေါ်ရှိ စာအုပ်များကို

ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူကာ ...

“ဘာမဟုတ်တဲ့ စာအုပ်တွေနဲ့ တစ်အိမ်လုံး

ရှုပ်ပွနေတာပဲ၊ ကိုယ့်နေရာကိုယ်မသိတဲ့ အရိုင်း
 အစိုင်းတွေ”

ဟု ရေရွတ်လျက် စာအုပ်များကို လွှင့်ပစ်လိုက်လေ၏။

သူမ၏အပြုအမူကြောင့် နှင်းဒေဝီလေးမှာ ဒေါသထွက်သွား

ပြီး ...

“စာအုပ်ကို လွှင့်ပစ်ရင် ငရဲကြီးတတ်တယ်။

လူကြီးဖြစ်ပြီး အသိဉာဏ်မရှိဘူး”

ဟု မကြားတကြား ပြောလိုက်၏။

နှင်းဒေဝီ၏အပြောကြောင့် အိုင်းရစ်မေမှာ မျက်နှာကြီး ရဲ

သွားလေ၏။

ရိုစ်တို့လူစုမှာ ၎င်းတို့နှစ်ယောက်၏အဖြစ်ကိုကြည့်၍ ခိုးခိုး

ခစ်ခစ် ရယ်မောလိုက်ကြ၏။

အိုင်းရစ်မေသည် အပေါင်းအဖော်များအရှေ့၌ ပြန်ပြောခံ

ရသဖြင့် ရှက်သွားကာ နှင်းဒေဝီအား ပခုံးမှကိုင်၍ ဖျစ်ညှစ်လိုက်တော့

၏။

နှင်းဒေဝီလေးသည် အိုင်းရစ်မေအား စူးစူးဝါးဝါးကြည့်ရှုကာ

www.burmeseclassic.com

လက်တွင်ကိုင်ထားသော ခဲတံဖြင့် မျက်နှာကို အားကုန်ထိုးစိုက် လိုက်၏။

‘အား...’

ခနဲ ငယ်သံပါမတတ် အော်ဟစ်လိုက်သော အိုင်းရစ်မေ၏ အသံမှာ အိမ်ကြီးအတွင်း ဟိန်းထွက်သွား၏။

အသံကြောင့် အပေါ်ထပ်မှ နယ်ပိုင်မင်းဦးရွှေမောင် ပြေး ဆင်းလာသလို...

ဒေါ်ခင်နှင်းဆီသည်လည်း မီးဖိုခန်းအတွင်းမှ ပြေးထွက်လာ ၏။

“အမယ်လေး... ကန်းပါပြီ၊ မျက်လုံး ကန်းပါပြီ၊

ဒါလင်... ဒါလင်ရေ... မေ့ကို လုပ်ပါဦး။

အဟင့်... ဟင့်... ဟင့်”

အိုင်းရစ်မေသည် ခွဲပျစ်သောငိုသံဖြင့် ဦးရွှေမောင်အား ပြေး ဖက်လိုက်လေ၏။

ရိုးစိတ်လူစုမှာ အခြေအနေမဟန်မှန်း ရိပ်စားမိသည့် အ

လျှောက် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး လက်ကုတ်ကာ အလျှိုလျှို ထွက်သွားကြ ၏။

ဦးရွှေမောင်သည် စိုးရိမ်တကြီးဟန်ဖြင့် အိုင်းရစ်မေကို ပွေ ဖက်ရင်း...

“မေ... မေ... သိပ်နာသွားလားဟင်၊

ပြစမ်း... ဒါလင့်ကို ပြစမ်း”

အိုင်းရစ်မေ၏ ညာဘက်မျက်ခွံမှာ ရဲရဲနီလျက် ရောင်ကိုင်း သွား၏။

ဦးရွှေမောင်သည်...

သူမအား ပွေဖက်ရင်းပင် တယ်လီဖုန်းစင်ရှိရာ လျှောက် သွားပြီး ဆရာဝန်အား ဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်၏။

ဆရာဝန် ရောက်လာသောအခါ ဒဏ်ရာအား ကြည့်ရှုရင်း

“ကံကြီးပေလို့ပေါ့ဗျာ...

မျက်လုံးအိမ်သာ ထိမိရင် မျက်ကြည်လွှာ ပေါက်သွားနိုင်တယ်၊

အခုတော့ မျက်ကြောပဲ ရောင်သွားတယ်၊

www.burmeseclassic.com

လိမ်းဆေးပေးခဲ့ပါ့မယ်”

ဟု ဆိုလေ၏။

ဆရာဝန်ပြန်သွားသောအခါ ...

နယ်ပိုင်မင်းဦးရွှေမောင်သည် အသားတဆတ်ဆတ်တုန်နေ
သော မျက်နှာကြီးဖြင့် ဒေါ်ခင်နှင်းဆီအား စူးစိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“ခင်နှင်းဆီ ...

မင်းကို ဘာမှာထားသလဲ၊

အိုင်းရစ်မေကို မင်းသမီး ရန်မပြုဖို့ ဆုံးမခိုင်း

ထားတယ် မဟုတ်လား၊

မင်း ... ငါ့စကားကို ဂရုစိုက်တာလား ခင်

နှင်းဆီ”

ယောက်ျားဖြစ်သူ၏ ခက်ထန်မာကျောသောအသံကြောင့်
ဒေါ်ခင်နှင်းဆီမှာ စိုးရိမ်မှုယှက်သန်းနေသော မျက်လုံးများဖြင့် ...

“မ ... မဟုတ်ရပါဘူး ကိုကိုရယ်၊

ကိုကိုထင်သလို မဟုတ်ရပါဘူး”

ဟု ငြင်းဆန်လိုက်၏။

ရွှေမင်းသမီးစာပေ

“တော်စမ်း ... မင်းအသံကို ငါ မကြားချင်

ဘူး။

မင်းတို့သားအမိနှစ်ယောက်ရဲ့မျက်နှာကို ဒီ

အချိန်ကစပြီး ငါ့အိမ်မှာ မမြင်ချင်ဘူး။

ဒါဟာ ... မင်းတို့နဲ့ထိုက်တန်တဲ့ ပြစ်ဒဏ်ပဲ”

ယောက်ျားဖြစ်သူ၏နှုတ်မှ ထွက်လာသောစကားများကြောင့်

ဒေါ်ခင်နှင်းဆီမှာ မိုးပြိုကျမတတ် ထိတ်လန့်သွားရ၏။

ဦးရွှေမောင်သည် ခြေသံပြင်းပြင်းနှင့်၍ အိမ်ကြီး၏အပေါ်

ထပ်သို့ တက်သွား၏။

ဒေါ်ခင်နှင်းဆီမှာ သမီးဖြစ်သူအား ဖက်လျက် တသိမ့်သိမ့်

ငိုကြွေးနေရှာ၏။

အိုင်းရစ်မေသည် အောင်မြင်ခံကြားသည်အပြိုးဖြင့် ဆက်တီ

ခုံထက် ခြေချိတ်ထိုင်လျက် သားအမိနှစ်ယောက်အား ငေးစိုက်ကြည့်

နေ၏။

ခဏကြာလျှင် ...

ဦးရွှေမောင်သည် အိမ်ကြီးပေါ်မှ ပြန်ဆင်းလာပြီး ခွေစက္ကူ

ရွှေမင်းသမီးစာပေ

www.burmeseclassic.com

တစ်ထပ်အား ပစ်ပေးကာ ...

“ရော့ ... ဒီငွေတွေဟာ မင်းတို့သားအမိ
ရသင့်ရထိုက်တဲ့ ငွေတွေပဲ၊

တစ်နာရီအတောအတွင်း မင်းတို့မျက်နှာကို
ငါ မမြင်ချင်တော့ဘူး”

ဟု တင်းမာသောမျက်နှာထားဖြင့် ပြောလိုက်၏။

တသိမ့်သိမ့်ငိုရှိုက်နေသော ဒေါ်ခင်နှင်းဆီသည် မျက်ရည်

များကို သုတ်၍ ဦးရွှေမောင်၏မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ ...

“ကိုကို ဒီလမ်းကိုလျှောက်ဖို့ ခင်ကိုယ်တိုင်

လမ်းခင်းပေးခဲ့တာပါ ကိုကို၊

ခင်တို့သားအမိအတွက် ငွေမလိုပါဘူး၊

ကိုယ့်အတွက် တစ်နေရာစာတောင် မရှိတော့

တဲ့ ဒီအိမ်ကြီးမှာလည်း မနေချင်တော့ပါဘူး၊

ကိုကိုဆန္ဒအတိုင်း ခင်တို့သားအမိ ဒီနေရာက

ထွက်သွားပါမယ်”

ဟု တုန်ယင်သောအသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။

ရွှေမင်းသမီးစာပေ

ထို့နောက် ...

သူမသည် သမီးဖြစ်သူအား လက်ဆွဲလျက် အဝတ်တစ်ထည်
ကိုယ်တစ်ခုနှင့်ပင် နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီးမှ ထွက်သွားလေ၏။

ခင်နှင်းဆီသည် ...

နှင်းဒေဝီလေး၏လက်ကိုခွဲလျက် ခြေဦးတည့်ရာ သွား
လာနေမိ၏။

မှောင်ရိပ္ပါးစအချိန်သို့ရောက်လျှင် ...

၎င်းတို့မှာ အချိန်ကြာမြင့်စွာ လမ်းလျှောက်ခဲ့ရသဖြင့် ...

ရွှေမင်းသမီးစာပေ

ဟိုက်လျက် ခြေထောက်များ မလှုပ်နိုင်အောင်ဖြစ်လာ၏။

သူမတို့သည် မှောင်ကြီးမည်းမည်း၌ နားခိုရာနေရာအား ရှာဖွေမိလေ၏။

ထိုအခါ မလှမ်းမကမ်းရှိ ဇရပ်ပျက်ကြီးတစ်ခုအား တွေ့ရှိ သွားလေ၏။

သားအမိနှစ်ယောက်သား ဇရပ်ပျက်ရှိရာ ချဉ်းကပ်လျက် ကြည့်လိုက်ရာ သီလရှင်ဇရပ်ကြီး ဖြစ်နေကြောင်း သိရလေ၏။

ဇရပ်ပေါ်သို့ရောက်လျှင် သူမတို့သည် ထောင့်တစ်နေရာ၌ ထိုင်ချလျက် အမောဖြေကြလေ၏။

နှင်းဒေဝီလေးမှာ ချောက်ချားဖွယ်ကောင်းလှသော ပတ်ဝန်း ကျင်အား ကြည့်လျက် မျက်လုံးများ ဝိုင်းစက်နေရှာ၏။

ခင်နှင်းဆီသည် ရင်ဘတ်ဆီမှ စူးအောင့်သောဝေဒနာအား အသက်ဝအောင်ရှူရှိုက်လျက် ...

“သမီးလေး ... ဗိုက်ဆာနေပြီလားကွယ်”

ဟု မေးလိုက်၏။

နှင်းဒေဝီလေးမှာ မိခင်ဖြစ်သူ၏အနား တိုးကပ်ထိုင်ရင်း ...

“ဟင့်အင်း ... ဒေဝီ ဗိုက်မဆာဘူး မေမေ၊ ဒေဝီတို့ ဒီနေရာမှာ ညအိပ်ရမှာလားဟင်”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။

သမီးဖြစ်သူ၏အမေးကြောင့် ခင်နှင်းဆီမှာ ရင်ထဲ ဆိုင်နှင့် သွားပြီး ...

“ဒါပေါ့ ... သမီးရယ်၊

ခုချိန်မှာ မေမေတို့မှာ ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှုတွေ ကလွဲရင် ဘာမှမရှိဘူး။

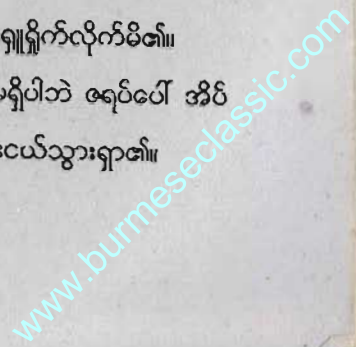
လောကကြီးဟာ တစ်ခါတစ်ရံ မထင်မှတ်တဲ့ အပြောင်းအလဲတွေ ရှိတတ်တယ် သမီး။

လောကခံဆိုတာ ဒါပဲကွယ်၊

မေမေတို့ ဟောဒီ သီလရှင်ဇရပ်ကြီးမှာပဲ ည အိပ်ရမှာပေါ့ကွယ်”

ဟု ဆိုရင်း အသက်ကို ဝအောင် ရှူရှိုက်လိုက်မိ၏။

နှင်းဒေဝီလေးမှာ မွေ့ရာခေါင်းအုံးမရှိပါဘဲ ဇရပ်ပေါ် အိပ် စက်ရမည်ဟူသောအသိကြောင့် မျက်နှာညှိုးငယ်သွားရှာ၏။

ကောင်းပေညွန့်ပေများအား စားသောက်ခဲ့ရ၍ တ၊တိုင်း
ရခဲ့သော နယ်ပိုင်မင်း၏သမီး နှင်းဒေဝီ။

ယခုမူ ...

ယိုယွင်းပျက်စီးနေသည့် ဇရပ်အိုကြီးပေါ်၌ ကျောဆန့် အိပ်
စက်ရလေတော့မည်။

တဝီဝီယုံနေသည့် ခြင်များကြောင့် နှင်းဒေဝီမှာ တဖျပ်ဖျပ်
ရိုက်ရင်း မိခင်အား ကြည့်လိုက်၏။

မိခင်သည် နံရံအား ကျောမိုလျက် အသက်ကို ခဲယဉ်းစွာ
ရှူရှိုက်နေရ၏။

သူမ စိုးရိမ်စိတ်များ လှိုက်တက်သွားပြီး မိခင်၏လက်ကို
လှုပ်ယမ်းကာ ...

“မေမေ ... မေမေ ... ဘာဖြစ်နေတာလဲ

ဟင်၊

အသက်ရှူရတာ မဝလို့လား။

ဒေ ... ဒေဝီ ဘာလုပ်ပေးရမလဲဟင်”

ဟု တတွတ်တွတ် မေးလိုက်မိ၏။

ရွှေမင်းသမီးစာပေ

“ဟုတ်တယ် သမီး၊ မေမေ အသက်ရှူလို့

မဝဘူး။

ရင်ဘတ်ထဲက သိပ်အောင့်တာပဲ သမီးရယ်၊

ငါ့သမီးလေးကိုကြည့်ပြီး မေမေ့ရင်ထဲ မချီ

လိုက်တာကွယ်၊

မေမေ့ကြောင့် ငါ့သမီးလေးဟာ လမ်းဘေး

ဇရပ်မှာ အိပ်နေရပြီ၊

သနားဖို့ကောင်းလိုက်တဲ့ သမီးလေးရယ်”

ခင်နှင်းဆီသည် သမီးဖြစ်သူ၏ခေါင်းကို ပွတ်သပ်လျက်
မချီတင်ကဲ ရေရွတ်မိလေ၏။

“ဖေဖေ မတရားဘူး။

ဟိုမိန်းမကြီးက ဒေဝီစာအုပ်တွေကို လွှင့်ပစ်

ပြီး ပခုံးကို သူ့အားကြီးနဲ့ လာညှစ်လို့ ဒေဝီက

ခဲတံနဲ့ ထိုးလိုက်တာ၊

သူ့ကြောင့် ဒေဝီတို့ကို ဖေဖေ စိတ်ဆိုးတာ

မေမေ၊

ရွှေမင်းသမီးစာပေ

သူက ဒေဝီကို အနိုင်ကျင့်ချင်တာ မေမေရဲ့၊
 ဒါကို ဖေဖေက သူ့ကျတော့ မဆူဘူး။ ဒေဝီ
 တို့ကိုပဲ အိမ်ပေါ်က မောင်းချတယ်။
 ဖေဖေ မတရားဘူး မေမေ”
 ခင်နှင်းဆီသည် သမီးဖြစ်သူအား ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းလိုက်

ရင်း ...

“မိဘကို ကံသုံးပါးနဲ့ ပြစ်မှားရင် ကံကြီး
 ထိုက်တတ်တယ် သမီး။
 သမီးအဖေကို ဒီလို မပြောရဘူး။
 ဘယ်တော့မှ မိဘကို အပြစ်မြင်ဖို့ မကြိုးစား
 ပါနဲ့ သမီး။
 ဒီလိုပဲ ... အိုင်းရစ်မေ အပေါ်မှာလည်း မုန်း
 တီးစိတ်တွေ မထားပါနဲ့။
 လူငယ်တစ်ယောက်ရဲ့ ပျော်ရွှင်မှုတွေ လွတ်
 လပ်မှုတွေကို စွန့်လွှတ်ပြီး သူ့ခမျာ သမီးဖေဖေရဲ့
 အနားမှာ နေရရှာတာပါ။

ရွှေမင်းသမီးစာပေ

ယောက်ျားဆိုတာမျိုးက အသက်ကြီးလေ
 ကလေးငယ်တွေလို ယုယမှု၊ ကြင်နာမှု၊ ဂရုစိုက်မှု
 တွေကို လိုချင်ကြတာ သဘာဝပါ။

မေမေရဲ့ ကျန်းမာရေးအခြေအနေကြောင့်
 သမီးဖေဖေရဲ့ လိုအပ်ချက်တွေကို အပြည့်အဝ
 မေမေ မဖြည့်ဆည်းနိုင်တော့ဘူး။

ဒါကြောင့် သမီးဖေဖေအတွက် အိုင်းရစ်မေ
 က မရှိမဖြစ် လိုအပ်ပါတယ်။

မေမေ သူ့ကို ကျေးဇူးတင်တယ် သမီး။
 သမီးဖေဖေရဲ့အနားမှာ သူ အမြဲရှိနေပါစေ
 လို့ မေမေ ဆုတောင်းမိတယ်”

ဟုဆိုလျှင် နှင်းဒေဝီလေးမှာ မိခင်အား ခေါင်းမောကြည့်မိ

၀။

“မေမေကလည်း အိုင်းရစ်မေကြောင့် ဒေဝီ
 တို့မိသားစုတွေ တစ်စစီဖြစ်သွားတာ၊ ဘာလို့
 ကျေးဇူးတင်ရမှာလဲ။

ရွှေမင်းသမီးစာပေ

မေ့မေ့စကားကို ဒေဝီ နားထောင်ပါတယ်၊
 ဖေဖေ့ကို အပြစ်မမြင်ပါဘူး၊
 ဒါပေမဲ့ ... အိုင်းရစ်မေ့ကို ဒေဝီ သိပ်မှန်း
 တယ် မေမေ၊
 ဒီမိန်းမကြောင့် ဖေဖေ ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်၊
 ဖေဖေသာ တစ်ခုခုဖြစ်လို့ကတော့ အိုင်းရစ်
 မေ့ကို ဒေဝီ ဘယ်တော့မှ ခွင့်လွှတ်မှာမဟုတ်ဘူး”

ညသည် ...

တစ်စထက်တစ်စ နက်လာ၏။

နှင်းဒေဝီလေးသည် မိခင်၏ရင်ခွင်တွင်း ခေါင်းတိုးလျက်

အိပ်မောကျနေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် ...

ရွှေမင်းသမီးစာပေ

‘ဂူ ... အူ ... အူ ...’

အဝေးဆီမှ ခွေးအူသံများကို အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်လာ

၏။

ခွေးအူသံကြောင့် နှင်းဒေဝီမှာ လန့်နိုးသွားပြီး ...

“မေမေ ...

ခွေးအူသံက ကြောက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ၊

ဒေဝီ ကြောက်တယ်၊

ဖက်ထားပေးပါ မေမေ”

ဟု ပြောရင်း ရင်ခွင်တွင်းသို့ ပိုမိုတိုးဝင်လိုက်၏။

“မေမေ ... မေမေ”

သူမ တကွတ်တကွတ်ခေါ်လိုက်သော်ငြား မိခင်ထံမှ တုံ့ပြန်

မှုမရှိပေ။

သူမ မိခင်၏ပခုံးအား ဆွဲလှုပ်ရင်း ...

“မေမေ ...

မေမေ တစ်ရေးအိပ်နေတာလားဟင်၊

ခွေးတွေအူနေတယ် မေမေရဲ့၊

ဒေဝီ ကြောက်လို့ပါ၊

ထပါဦး မေမေ ... ထပါဦး”

ဟု ခေါ်လိုက်လေ၏။

သို့သော် ...

မိခင်မှာ ...

မျက်လုံးပွင့်လာခြင်းမရှိသဖြင့် သူမသည် မိခင်၏ရင်ဘတ်နား
ကပ်၍ နှလုံးခုန်သံကို နားထောင်ကြည့်မိ၏။

“ဟင် ... မေမေ ... မေမေ အသက်မရှူ

တော့ပါလား၊

မေမေ ... မေမေရေ”

နှင်းဒေဝီ၏ တုန်ယင်အက်ကွဲသောခေါ်သံသည် တိတ်ဆိတ်
သောပတ်ဝန်းကျင်အား လွှမ်းမိုးသွား၏။

“မေမေ ... မေမေ ... ဘာလို့ ခေါ်မရတာ

လဲ မေမေရဲ့”

“သဘာဝလောကကြီးထဲကနေ လူသားတစ်

ယောက် ထွက်သွားတာဟာ ... ဝမ်းသာစရာပေါ့

www.burmeseclassic.com

ကလေးမရဲ့၊

မင်းရဲ့မိခင်ဟာ အေးချမ်းရာကို ရောက်သွား

ပြီ၊

လူသားတစ်ယောက်ရဲ့ စားဝတ်နေရေးဆိုတဲ့

ဒုက္ခဆိုးကြီးက လွတ်မြောက်သွားပြီကွ၊

ဒါကြောင့် ...

သူ့ကို ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ ကျုပ် ဟားတိုက်

ရယ်တယ်၊

ဒုက္ခကနေ လွတ်မြောက်သူအတွက် ဘာလို့

မျက်ရည်ကျနေမလဲ ကလေးမရယ်၊

ရယ်မောခြင်းပဲ ရှိသင့်တယ် မဟုတ်လား

ကွယ်”

ထိုလူကြီး၏စကားကြောင့် နှင်းဒေဝီသည် ခေါင်းခါယမ်း

လျက် ...

“ဦးကြီးပြောတာကို ကျွန်မ နားမလည်ပါဘူး

ဒေဝီမေမေကို ခေါ်မရတော့တာပဲ သိပါတယ်၊

ရွှေမင်းသမီးစာပေ

မေမေ ... မေမေ သေသွားတာလားဟင်

ဦးကြီး”

ဟု မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် မေးလိုက်လေ၏။

လူကြီးသည် နှင်းဒေဝီလေး၏မျက်နှာအား စူးစိုက်ကြည့်

ရင်း ...

“ဟုတ်တယ် ကလေးမ ...

မင်းအမေ သေသွားပြီ၊

မင်းဆီကို ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာနိုင်တော့

ဘူး”

ဟု ဆိုလေ၏။

“ထပါ မေမေရဲ့ ...

ဒေဝီ ကြောက်လို့ပါ၊ ကြောက်လို့ပါ၊

မေမေ ... မေမေ ... အီး ဟီး ဟီး ဟီး”

နှင်းဒေဝီလေးသည် မိခင်အား လှုပ်ယမ်းလျှက် သည်းထန်

စွာ အော်ဟစ်ငိုကြွေးလိုက်၏။

“ဟား .. ဟား .. ဟား ..

ရွှေမင်းသမီးစာပေ

www.burmeseclassic.com

ဟား .. ဟား .. ဟား .. ဟား”

ရှုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသော ရယ်မောသံကြောင့် နှင်းဒေဝီသည် အငိုတိတ်ကာ နောက်သို့ ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်မိ၏။

ဟောင်းနွမ်းစုတ်ပြနေသည့် ကုတ်အင်္ကျီကြီးအား ဝတ်ဆင်ထားသည့် မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်နှင့် လူကြီးတစ်ဦးသည် ဟားတိုက်ရယ်မောလျက် ဖရပ်ပေါ်သို့ တက်လာလေ၏။

နှင်းဒေဝီလေးမှာ ...

လူဆိုးစားပြန်တူသော လူကြီးကိုကြည့်၍ ကြောက်လန့်သွားပြီး ...

“ဦး ... ဦးကြီး ဘယ်သူလဲ၊

ကျွန်မတို့ကို အန္တရာယ် မပြုပါနဲ့နော်၊

ဒီ ... ဒီမှာ မေမေ့ကိုလည်း ခေါ်လို့မရဘူး၊

ဦး ... ဦးကြီး ကြည့်ပေးပါဦးရှင့်”

ဟု တုန်ယင်သောအသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။

လူကြီးသည် ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်မောရင်း သူမအနီးသို့ လျှောက်လာလေ၏။

“ခေါ်လို့မရတာ ဝမ်းသာစရာပေါ့ ကလေးမ

ရဲ့၊

ဟား .. ဟား .. ဟား .. ဟား”

နှင်းဒေဝီလေးသည် လူကြီးကိုကြည့်၍ ကြောင်အမ်းသွားပြီး ...

“ဦး ... ဦးကြီးက ဘာလို့ရယ်နေတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်ရာ လူကြီးသည် သူမနံဘေး၌ ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်၏။

လူကြီး၏စကားကြောင့် ...

နှင်းဒေဝီလေးမှာ မိခင်အား ဖက်လျက် သည်းထန်စွာ ငိုကြွေးလေတော့၏။

လူကြီးသည် နှင်းဒေဝီတို့အား ငေးစိုက်ကြည့်လျက် ...

“တစ်ယောက်က အေးချမ်းသွားတယ်၊ တစ်ယောက်က ပူလောင်နေတယ်၊

ဒါဟာ ... လောကကြီးရဲ့ ဆန့်ကျင်မှုတရား

ပဲ၊

ဆန့်ကျင်မှုတွေ ရှိနေသရွေ့ လောကကြီးဟာ
ဟန်ချက်ညီနေဦးမှာပဲ"
ဟု နှုတ်က ရေရွတ်လိုက်လေ၏။

လူကြီးသည် ...

မိခင်၏ရုပ်အလောင်းအား ဧရပ်နံဘေးရှိ မြေကွက်လပ်၌ပင်
မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်ပေး၏။

နှင်းဒေဝီလေးမှာ ချောမြူ၍မရလောက်အောင်ပင် ငိုကြွေး
လျက် ရှိလေ၏။

ရွှေမင်းသမီးစာပေ

လူကြီးသည် သူမအား ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း စိတ်မသက်မသာ
ဟန်ဖြင့် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

အတန်ကြာလျှင် ...

ရေဘူးတစ်ဘူးအား လှမ်းပေးရင်း ...

“ရော့ ကလေးမ ... ရေသောက်လိုက်ဦး

ကွ”

ဟုဆိုသဖြင့် နှင်းဒေဝီလေးမှာ အင်တန်းလန်းဖြင့်ပင် ရေဘူး
ကို ဆွဲယူ၍ သောက်လိုက်၏။

သူမသည် အချိန်ကြာမြင့်စွာပင် ရေသောက်လိုက်၊ ငိုကြွေး
လိုက်ဖြင့် အလုပ်ရှုပ်လျက် ရှိလေ၏။

လူကြီးမှာ ဆေးပြင်းလိပ်တစ်လိပ်ကို ဖွာ၍ စိမ်ပြေနေပြေ
စောင့်ကြည့်နေ၏။

ဆေးလိပ်တစ်လိပ်ကုန်ခါနီးအချိန်တွင်မူ ရေဘူးတစ်ဘူး ကုန်
သွားသလို သူမသည်လည်း ရှိုက်သံမျှသာ ထွက်နိုင်တော့၏။

“ကဲ ... ဘယ်လိုလဲ ကလေးမ ...

အတော်မှ မောသွားရဲ့လား”

ရွှေမင်းသမီးစာပေ

လူကြီး၏အမေးကြောင့် နှင်းဒေဝီမှာ ရှိုက်သံကြီးဖြင့် ...

“ဒေဝီမေမေ မရှိတော့ဘူး ဦးကြီးရဲ့၊

ဒေဝီ ... ဒေဝီ ဘယ်သူနဲ့ နေမှာလဲ၊

ဘယ်ကို သွားရမှာလဲ”

ဟု ရေရွတ်လိုက်ရာ လူကြီးက ...

“ကလေးမရဲ့အဖေက ဘယ်မှာလဲ၊

ဆွေမျိုးသားချင်းတွေရော မရှိကြဘူးလား

ကွ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။

နှင်းဒေဝီလေးသည် မျက်ရည်စိုစွတ်သော မျက်ဝန်းဖြင့်

လူကြီးအား ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း ...

“ဖေဖေက နယ်ပိုင်မင်း ဦးရွှေမောင်ပါ၊

ဒါပေမဲ့ ... ဖေဖေဆီကို ဒေဝီ ပြန်သွားလို့

မရပါဘူး၊

ဖေဖေက အိုင်းရစ်မေကို အိမ်ပေါ်တင်ပြီး

ဒေဝီတို့သားအမိကို အိမ်က ထွက်သွားခိုင်းတယ်၊

ရွှေမင်းသမီးစာပေ

ဒါကြောင့်... ဒေဝီမှာ ပြန်စရာအိမ်မရှိပါဘူး
ဦးကြီးရယ်”

နှင်းဒေဝီလေး၏စကားကို ကြားလျှင် လူကြီးသည် သက်
ပြင်းချလျက် ...

“နယ်ပိုင်မင်းရဲ့သမီးက လမ်းဘေးဧရပ်မှာ
အိပ်နေရတယ်။

မင်းကတော်ကြီးရဲ့ဈာပနဟာ လမ်းဘေးက
လူတစ်ယောက်ရဲ့လက်နဲ့ပဲ အဆုံးသတ်ခဲ့ရတယ်။

လူ့ပတ်ဝန်းကျင်အမြင်နဲ့ ကြည့်ရင်တော့
အတော့်ကို ရင်နှင့်စရာဖြစ်ရပ်ပဲ။

သဘာဝလောကကြီးနဲ့ ယှဉ်ကြည့်ရင်တော့
ဒါဟာ ... ဖောက်လွှဲဖောက်ပြန် လောကမံပါပဲ။

ဒီတော့ ကလေးမလေးရေ... ခုချိန်ကစပြီး
အနောက်ကိုလည်း ပြန်မကြည့်နဲ့ အရှေ့ကိုလည်း
ပြန်မတွေးနဲ့ ကျုပ်နဲ့အတူ လိုက်ပြီး ဘဝကို ပျော်
ပျော်ကြီး ရင်ဆိုင်လိုက်စမ်းပါ။

ရွှေမင်းသမီးစာပေ

လောကကြီးမှာ နေတတ်ရင် ကျေနပ်စရာကြီး
ပါကွ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

လူကြီး၏စကားကြောင့် နှင်းဒေဝီလေးမှာ မျက်လုံးများ ဝိုင်း
စက်သွားရှာ၏။

“ဦးကြီးနဲ့ လိုက်နေရမယ် ... ဟုတ်လား၊

ဦးကြီးက ... ဘယ်သူလဲ ... ဘယ်မှာနေ
တာလဲ”

နှင်းဒေဝီ၏အမေးကြောင့် လူကြီးသည် ထိုင်ရာမှ ထရပ်
လိုက်လေ၏။

“ကျုပ်နာမည် ဦးသူတော်၊

တချို့က ကျုပ်ကို ဓာတ်ဆေးဆရာကြီး ဦးသူ
တော်လို့ ခေါ်ကြတယ်။

ကျုပ်ရဲ့အလုပ်ကတော့ ပယောဂ နှိမ်နင်းခြင်း
ပါပဲ။

ကျုပ်ဟာ ခြေသလုံးအိမ်တိုင်ဘဝနဲ့ အရပ်

ရွှေမင်းသမီးစာပေ

တကာ လှည့်ပြီး ခုနစ်ရက်သားသမီးတွေရဲ့ အမှောင့်အစွဲ ပြဿနာတွေကို ဖြေရှင်းပေးရတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါပဲ။

ကဲ ကလေးမ ... မင်းရဲ့နာမည်အပြည့်အစုံ ကို ပြောပါဦးကွဲ့။”

“ဒေဝီနာမည်က ... နှင်းဒေဝီပါ ဦးကြီး”
လူကြီးသည် သူမအနီးသို့ လျှောက်လှမ်းလာ၏။
မိခင်၏မြေပုံနံဘေး ကျုံ့ကျုံ့လေးထိုင်နေသည့် သူမကို

ဖေးမယူလျက် ...

“ဒီမယ် နှင်းဒေဝီဆိုတဲ့ ကလေးမ ...
ခုချိန်ကစပြီး နှင်းဒေဝီဟာ နယ်ပိုင်မင်းကြီး
ရဲ့သမီး မဟုတ်တော့ဘူး။

ဓာတ်ဆေးဆရာကြီး ဦးသူတော်ရဲ့ မွေးစား
သမီး ဖြစ်သွားပြီ။

နားလည်ရဲ့လား လုံမလေး”
ဟု ပြောလိုက်ရာ နှင်းဒေဝီလေးမှာ တအံ့တဩဟန်ဖြင့်

ရွှေမင်းသမီးစာပေ

“ရှင် ... ဓာတ်ဆေးဆရာကြီး ဦးသူတော်ရဲ့
သမီး ... ဟုတ်လား။

ဒါ ... ဒါဆို ဦးကြီးက ဒေဝီရဲ့အဖေ ဖြစ်သွား
ပြီပေါ့”

ဟု ရေရွတ်လိုက်၏။

ဦးသူတော်သည် သူမ၏စကားအား သဘောကျဟန်ဖြင့်

...

“ဟား ဟား ဟား ... ဟုတ်တယ်ဟေ့ ...

ကျုပ်က လုံမရဲ့အဖေပဲ။

နှင်းဒေဝီအဖေ သူတော်၊ သူတော်သမီး နှင်း
ဒေဝီ။

ဟား ... ဟား ... တယ်ပြီး နေရာကျပါ
လားဟေ့”

ဟု အသံဝါကြီးဖြင့် ပြောကာ ရယ်မောလိုက်လေ၏။
ထို့နောက်တွင်မူ ...

နယ်ပိုင်မင်း၏သမီး နှင်းဒေဝီလေးသည် ဓာတ်ဆေးဆရာကြီး

ရွှေမင်းသမီးစာပေ

ဦးသူတော်နှင့်အတူတကွ သီလရှင်အရပ်ပျက်ကြီးကို ကျောခိုင်းစွန့်ခွာ
သွားလေတော့၏။

ဤသို့ဖြင့် ...

နယ်ပိုင်မင်းဦးရွှေမောင်နှင့် မင်းကတော်ဒေါ်ခင်နှင်းဆီတို့၏
သမီး နှင်းဒေဝီလေးသည် ဓာတ်ဆရာတစ်ဖြစ်လဲ ပယောဂဆရာ
ကြီး ဦးသူတော်နှင့်အတူတကွ ၎င်း၏မွေးစားသမီးအဖြစ် နေထိုင်ခဲ့
လေ၏။

နှင်းဒေဝီသည် ...

ဦးသူတော်နှင့်အတူ မြန်မာပြည်အနှံ့ လှည့်လည်သွားလာရင်း အနှောင့်အဖွဲ့ပယောဂနှင့်ပတ်သက်သော အတွေ့အကြုံများစွာကို ရ ခဲ့၏။

အတွေ့အကြုံများ ရလာသည်နှင့်အမျှ ထိုပညာရပ်အပေါ်၌ စိတ်ဝင်စားမှုများသည်လည်း တစ်စထက်တစ်စ ပို၍ပြင်းထန်လာလေ ၏။

ထို့ကြောင့် ...

သူမအသက် တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်အရွယ်ရောက်လျှင် ဦးသူ တော်အား ပယောဂနှင့်ပတ်သက်သည့် ပညာရပ်များကို သင်ကြား ပေးရန် တောင်းဆိုခဲ့လေ၏။

ဦးသူတော်သည် သူမ၏ဆန္ဒအား မငြင်းပယ်ဘဲ ပညာရပ် များကို သင်ကြားပေးမည်ဟု ကတိပြုခဲ့လေ၏။

ပညာရပ်များ စတင်သင်ကြားပေးမည့်နေ့၌ ဦးသူတော်သည် သူမအား ကိုယ်လက်သန့်စင်စေ၏။

သန့်ပြန်သောဝတ်စုံအား ဝတ်ဆင်စေ၍ ပွဲကြီးပွဲငယ် အသွယ်

သွယ်ပြင်ဆင်ထားသည့် ဘုရားစင်ရှေ့၌ ထိုင်စေ၏။

ထို့နောက် ...

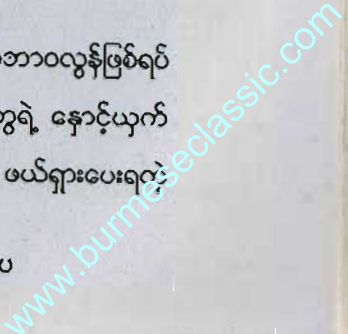
“အဘတို့ရဲ့ လမ်းစဉ်တွေထဲမှာ ... ဂိုဏ်း ဂဏတွေ အသီးသီးရှိကြတယ်ကွဲ့၊

အဘ ကျင့်ကြံအားထုတ်ပြီး လိုက်စားခဲ့တဲ့ လမ်းစဉ်ကတော့ ရှေးအစဉ်အဆက် တည်ရှိခဲ့တဲ့ မနှော့စိတ္တုပ္ပါဒ် လမ်းစဉ်ပဲ၊

ဗိန္ဒောဆေးဆရာဟာ ဆေးနည်းတွေ ဖော် စပ်ပြီး လူနာတွေရဲ့ဝေဒနာကို သက်သာပျောက် ကင်းအောင် ပြုကြတယ်၊

ဒါကြောင့် ... သူတို့ကို ရုပ်ခန္ဓာမှာစွဲကပ်တဲ့ ရောဂါဘယတွေကို ကုသတဲ့ဆရာလို့ ခေါ်ကြ တယ်၊

အဘတို့ဟာ ရုပ်ခန္ဓာရဲ့ သဘာဝလွန်ဖြစ်ရပ် တွေဖြစ်တဲ့ ပရလောကသားတွေရဲ့ နှောင့်ယှက် ခြင်း၊ ရန်ပြုခြင်းတွေကို ကုစား ဖယ်ရှားပေးရတဲ့

မိစ္ဆာပယောဂတွေကို နိုင်နင်းတဲ့ ဆရာတွေသာ ဖြစ်တယ်။

ဒါကြောင့် အဘတို့ကို မိစ္ဆာပယောဂကုတဲ့ ဆရာလို့ ခေါ်ကြသလို ဓာတ်ဆေးဆရာလို့လည်း ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြတယ်။

ဗိန္ဒောဆရာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ပယောဂဆရာပဲဖြစ်ဖြစ် အားလုံးရဲ့ ဦးတည်ချက်ကတော့ ခုနစ်ရက်သား သမီးတွေရဲ့အကျိုးကို လိုလားတဲ့ အများအကျိုး ပြုသူတွေပါပဲ”

ဟု ရှင်းပြပြီးနောက် ဦးသူတော်သည် ၎င်းတို့၏လမ်းစဉ်နှင့် ပတ်သက်သည့် စည်းကမ်းချက်များကို ဆက်လက်ပြောပြလေ၏။

“အဘတို့လမ်းစဉ်အရ ဆရာတစ်ဆူပြုလို သူဟာ ကိုယ်လက်အင်္ဂါ ပြည့်စုံရမယ်။

ကံငါးပါးထဲက သူရာမေရိယာကံနဲ့ မိမိ စောင့် ထိန်းနိုင်တဲ့ ကံတစ်ပါးကို အသက်ထက်ဆုံး လုံ အောင် ထိန်းသိမ်းနိုင်ရမယ်။

ဂုဏ်တော်ကိုးပါးကို ပုတီးစိပ်ရမယ်၊ အကျင့်စာရိတ္တ ကောင်းမွန်ရမယ်။

ဥပုသ်သီတင်း ဆောက်တည်နိုင်ရမယ်။

မိမိမှာ ဘာကျင့်ကြံအားထုတ်မှုမှ မရှိသေးဘဲ အထက်ထွက်ရပ်ပေါက် ဆရာတော်ကြီးတွေဆီ က အမြင်၊ အကြားရဟန်နဲ့ သူတစ်ပါး အထင် အမြင်ကြီးစေဖို့ ကိုယ်၊ နှုတ်၊ နှလုံး သုံးပါးလုံး လိမ်လည်မှု မပြုလုပ်ရဘူး။

တခြားဂိုဏ်းဂဏာတွေရဲ့ ကုသပုံ၊ အစွဲချွတ်ပုံ တွေကို တုပခြင်းမပြုဘဲ မိမိလမ်းစဉ်နဲ့ အညီသာ ပြုလုပ်ရမယ်”

ဦးသူတော်သည် လမ်းစဉ်၏ကျင့်ကြံမှုများနှင့်ပတ်သက်၍ များပြားလှသော စည်းကမ်းချက်များကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းပြလေ ၏။

နင်းဒေဝီသည် ...

သူမ တတ်မြောက်လိုသည့် ပညာရပ်များကို သင်ယူရမည်

ဖြစ်သဖြင့် ဦးသူတော်၏စည်းကမ်းများအား စိတ်ဝင်တစား လိုက်လံ
မှတ်သားထားလေတော့၏။

• နှင်းဒေဝီသည် ...

မွေးစားဖခင်ကြီးဖြစ်သူ ဦးသူတော်ထံမှ ပယောဂကုပညာရပ်
များအား နည်းနာခံယူရင်း အနယ်နယ်အရပ်ရပ်သို့ လှည့်လည်ခဲ့
လေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ...

ရွှေမင်းသမီးစာပေ

သူမတို့သည် ဦးသူတော်၏တပည့်တစ်ဦး ပင့်ဖိတ်မှုကြောင့် ရှမ်းပြည်နယ်မြောက်ပိုင်းရှိ ရွာငယ်လေးတစ်ခုသို့ သွားရောက်ခဲ့လေ၏။

တပည့်ဖြစ်သူသည် ဦးသူတော်တို့ ရောက်ရှိလာသည်ကို မြင်လျှင် ဝမ်းသာအယ်လဲအမူအရာဖြင့် ခရီးဦးကြိုပြုရင်း ...

“ဝမ်းသာလိုက်တာ အဘဆရာကြီးရယ်၊

အဘဆရာကြီး ကျုပ်တို့ဆီကို လာမှလာပါ၊

မလားလို့ စိတ်ပူနေတာ၊

ခရီးရောက်မဆိုက်ကြီး ပြောရဦးမယ်၊

ကလေးတစ်ယောက် ဒုက္ခရောက်နေတယ်

ဆရာကြီး၊

အဘဆရာကြီး ကယ်တင်မှ ချမ်းသာရာရ

လိမ့်မယ်ဗျ”

ဟု ဆိုလေ၏။

ဦးသူတော်နှင့် နှင်းဒေဝီသည် အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်၌ ထိုင်လျက် အထုပ်အပိုးများကို ချပြီးနောက် ...

ရွှေမင်းသမီးစာပေ

“ဘယ်လိုများ ဒုက္ခရောက်နေတာလဲ၊

ဆိုပါဦး မောင်စိုင်းဇေ”

ဟု ဦးသူတော်မှ မေးလိုက်၏။

စိုင်းဇေသည် ဦးသူတော်တို့ စားသောက်ရန်အတွက် အကြမ်းရည်နှင့် ခေါပုတ်များ ချပေးပြီးနောက် ဦးသူတော်အား ဦးချကန်တော့လေ၏။

ထို့နောက် ဦးသူတော်၏ နံဘေး၌ ထိုင်လျက် ...

“အဲဒီကလေးရဲ့နာမည်က စိုင်းပန်ပါ အဘ

ဆရာကြီး၊

တစ်နေ့က ရွာစွန်တောစပ်ပိုင်းကျတဲ့နေရာ

မှာ စိုင်းပန်တို့ ကလေးတွေ သွားဆော့ကြတယ်၊

သူတို့ဆော့တဲ့အချိန်က နေဝင်ရီတရောအချိန်

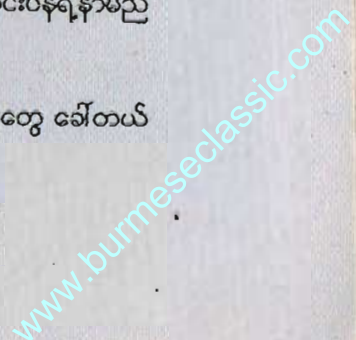
ကြီးဗျ။

ကလေးတွေ ဆော့နေရင်း စိုင်းပန်ရဲ့နာမည်

ခေါ်သံကြားကြတယ်၊

စိုင်းပန်က သူ့အိမ်က လူကြီးတွေ ခေါ်တယ်

ရွှေမင်းသမီးစာပေ

ထင်ပြီး ပြန်ထူးခဲ့တယ်တဲ့ ဆရာကြီး၊
 အဲဒီက ပြန်လာကတည်းက စိုင်းပန်ဟာ
 ဘယ်သူနဲ့မှ စကားမပြောတော့ဘူး၊
 သူ့မိဘတွေဆို ရူးမတတ်ကို ဖြစ်နေကြတယ်
 အဘဆရာကြီး၊
 အဲဒါ ... အဘဆရာကြီး ကယ်တင်ပေးပါဦး
 ခင်ဗျ”
 ဟု ဆိုလေ၏။
 ဦးသူတော်သည် အကြမ်းရည်အား မှတ်သောက်လိုက်ပြီး
 နောက် ...
 “ဒီကိစ္စက ကျုပ်မလိုပါဘူး မောင်စိုင်းဇေ
 ကျုပ်သမီး နှင်းဒေဝီနဲ့တင် ရပါတယ်၊
 ကဲ လုံမရေ... စိုင်းပန်လေးကို လိုက်ကြည့်
 ပေးလိုက်ပါကွယ်”
 ဟု ပြောလိုက်ရာ စိုင်းဇေသည် နှင်းဒေဝီအား ငေးကြည့်
 ရင်း ...

ရွှေမင်းသမီးစာပေ

“ဖြစ် ... ဖြစ်ပါ့မလား အဘဆရာကြီး၊
 ကျုပ်တို့ နယ်မြေက သိပ်ကြမ်းတယ်၊
 ဒီမိန်းကလေးကြည့်ရတာ သိပ်နုနယ်လွန်း
 တယ် ခင်ဗျ”
 ဟု ဆိုလေ၏။
 စိုင်းဇေ၏ အထင်မြင်သေးသည့်အပြောကြောင့် နှင်းဒေဝီ
 မှာ မျက်နှာတင်းမာသွားပြီး ...
 “လူငယ်ပေမယ့် ပညာမငယ်ဘူးဆိုတာ ဟို
 ရောက်ရင် ရှင်သိရမှာပါ၊
 စိုင်းပန်ရဲ့အိမ်ကိုသာ လိုက်ပို့စမ်းပါရှင်”
 ဟု ပြောလိုက်လေ၏။
 စိုင်းဇေသည် ...
 ဦးသူတော်၏မျက်နှာကိုတစ်လှည့်၊
 နှင်းဒေဝီကိုတစ်လှည့် ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းသဲ့သဲ့ရှိက်လိုက်
 ၏။
 ထို့နောက် ...

ရွှေမင်းသမီးစာပေ

နှင်းဒေဝီအား ဦးဆောင်၍ စိုင်းပန်လေး၏အိမ်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

ရွာစွန်ရှိ ခြေတံရှည်အိမ်မည်းကြီးတစ်လုံးသို့ရောက်လျှင် စိုင်းလေသည် အိမ်ပေါ်သို့ တက်သွား၏။

သူမလည်း အိမ်၏ပတ်ဝန်းကျင်အား အကဲခတ်လျက် နောက်မှ လိုက်ပါသွား၏။

စိုင်းလေသည် စိုင်းပန်လေး၏မိဘများအား သူမနှင့် မိတ်

ရွှေမင်းသမီးစာပေ

ဆက်ပေးလေ၏။

စိုင်းပန်၏မိခင်ဖြစ်သူမှာ သူမအား အားကိုးတကြီး ပြေးဖက်

ရင်း ...

“နန်းရဲ့သားလေးကို ကယ်ပါဦး ဆရာမကြီး

ရယ်၊

သားလေးကိုကြည့်ပြီး နန်းတို့ အရှူးမီးဝိုင်း
မတတ် ဖြစ်နေကြပါတယ်ရှင်၊

ငွေကုန်ချင်သလောက် ကုန်ပါစေ ဆရာမကြီး

ရယ်၊

သားလေးကိုသာ ကောင်းအောင်ကုသပေး
ပါရှင်”

ဟု တုန်ယင်သောအသံဖြင့် ပြောလေ၏။

“စိုင်းပန်လေးဆိုမှာ အမှောင့်အစွဲ အမှန်ရှိ
နေရင် အစွဲချွတ်ပေးရမှာ ကျွန်မရဲ့တာဝန်ပါပဲ၊

ဒီအတွက် ငွေပေးစရာမလိုဘူး အစ်မကြီး၊
ကျွန်မ ... စိုင်းပန်လေးကို ကြည့်ပါရစေ”

ရွှေမင်းသမီးစာပေ

နင်းဒေဝီ၏စကားကြောင့် အမျိုးသမီးကြီးသည် မျက်ရည်
များကို သုတ်လျက် အိပ်ခန်းတစ်ခုဆီ ခေါ်ဆောင်သွား၏။

ထိုအခါ အိပ်ခန်းတွင်း၌ အိပ်မောကျနေသော စိုင်းပန်လေး
ကို တွေ့ရလေ၏။

အမျိုးသမီးကြီးမှာ စိုင်းပန်အား နှိုးမည်ပြုလိုက်၏။

နင်းဒေဝီသည် မနှိုးစေဘဲ စိုင်းပန်၏အနီး၌ ထိုင်လိုက်လေ
၏။

စိုင်းပန်၏နဖူးပေါ် လက်တင်လျက် မျက်လုံးစုံမှိတ်ကာ အာ
ရုံပြုလေ၏။

ထို့နောက် အိပ်ခန်းအပြင်သို့ ပြန်ထွက်သွားပြီး မိခင်ဖြစ်သူ

ကား ...

“ကလေးကို အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ ကျွန်မ ကုသ
မယ်၊

သူ့ကို မနှိုးစေဘဲ အသာလေး အပြင်ကို
ထုတ်ပေးကြပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ရွှေမင်းသမီးစာပေ

ထိုအခါ ...

မိခင်ဖြစ်သူသည် စိုင်းပန်လေးကို အသာပွေ့ချီ၍ အိမ်ရှေ့
ခန်းသို့ ထုတ်ခဲ့လေ၏။

နှင်းဒေဝီသည် ကြမ်းပြင်၌ စည်းဝိုင်းလျက် ထိုစည်းအတွင်း
၌ ကလေးကို ရှိစေ၏။

သူမသည် စိုင်းပန်လေး၏ ခေါင်းရင်းဘက်တွင် တင်ပျဉ်ခွေ
ထိုင်လျက် မျက်လုံးစုံမှိတ်ကာ နှုတ်မှ မန္တန်များ ရွတ်ဖတ်လိုက်လေ
၏။

အတန်ကြာအောင် မန္တန်ရွတ်ဖတ်ပြီးလျှင် အောင်သပြေခက်
ဖြင့် ကလေး၏နဖူးကို ရိုက်လျက် ...

“ခုချိန်ကစပြီး မောင်စိုင်းပန်ဟာ မိမွေးတိုင်း။

ဖမွေးတိုင်း အကောင်းပကတိဖြစ်သွားပြီ၊

စိုင်းပန် ... စိုင်းပန်”

ဟု ခေါ်လိုက်၏။

စိုင်းပန်လေးမှာ လူးလွန်လှုပ်ရှားလာပြီး မျက်လုံးများ ပွင့်

လာ၏။

ကလေးငယ်သည် မိခင်ဖြစ်သူအား ထဖက်၍ နှင်းဒေဝီတို့
အား တအံ့တကြည်ကြည့်နေ၏။

“အမယ်လေး... ငါ့သားလေး ကောင်းသွား

ပြီ၊ ကောင်းသွားပြီတော့၊

ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ဆရာမရယ်၊

ကျေးဇူးကြီးလိုက်တာ”

စိုင်းပန်၏မိခင်သည် ကလေးကို ပွေ့ဖက်ရင်း နှင်းဒေဝီအား
ကျေးဇူးတင်စကား တဖွဖွဆို၏။

နှင်းဒေဝီသည် စိုင်းပန်တို့မိဘများအား နှုတ်ဆက်စကား
ထို၍ ၎င်းတို့အိမ်မှ ထွက်ခဲ့လေ၏။

BURMESE
CLASSIC
COM

လမ်းခုလတ်သို့ရောက်လျှင် စိုင်းစေသည် နှင်းဒေဝီအား
မဝံ့မရဲကြည့်၍ ...

“ခင်ဗျားရဲ့ပညာစွမ်းကို အထင်သေးမိတဲ့
အတွက် တောင်းပန်ပါတယ် နှင်းဒေဝီ၊
ကျုပ်ကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့”

ရွှေမင်းသမီးစာပေ

ဟု ဆိုလေ၏။

နှင်းဒေဝီသည် စိုင်းဇေ၏စကားကြောင့် မဲပြုံးပြုံးမိရင်း ...

“ဒါ စိတ်ဆိုးစရာမဟုတ်ပါဘူး ကိုစိုင်းဇေ

ရှင်အနေနဲ့ လူတစ်ယောက်ကို အမြင်နဲ့ မဆုံးဖြတ်

တတ်ဖို့ပဲ လိုပါတယ်။

ပညာဆိုတာ ကြီးတာ၊ ငယ်တာနဲ့ မဆိုင်ဘူး

ရှင်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ စိုင်းဇေမှာ အားတုံ့အားနာဟန်ဖြင့် ...

“ဟုတ်ကဲ့ပါ နှင်းဒေဝီ

ကျုပ် နောက်ဆို သတိထားပါ့မယ်ဗျာ၊

နှင်းဒေဝီ စိတ်မဆိုးတာသိရတဲ့အတွက် ကျုပ်

ဝမ်းသာမိတာ အမှန်ပဲဗျ။

ဒါနဲ့... ကျုပ်တို့သိထားတာ အဘဆရာကြီး

ဦးသူတော်ဟာ တစ်ကိုယ်ရေတစ်ကာယ တစ်

ယောက်ပါ။

နှင်းဒေဝီက အဘဆရာကြီးရဲ့ သမီးဆိုတော့”

ဟု မေးမြန်း၏။

“ဟုတ်ပါတယ် ... ကျွန်မကို အဘက မွေး

စားခဲ့တာပါ။

ကျွန်မ ဆယ့်လေးနှစ်သမီးအရွယ်လောက်

ကတည်းကပါပဲ”

နှင်းဒေဝီတို့သည် စကားတပြောပြောဖြင့် လျှောက်လာရာ

စိုင်းဇေ၏နေအိမ်သို့ပင် ရောက်ရှိလာခဲ့၏။

စိုင်းဇေ၏ခြံထဲသို့ ဝင်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ...

“ဘယ်လိုလဲကွဲ့ ... ငါ့သမီး နိုင်နင်းခဲ့ရဲ့

လား”

ဟု ဦးသူတော်မှ ဆီးကြိုမေး၏။

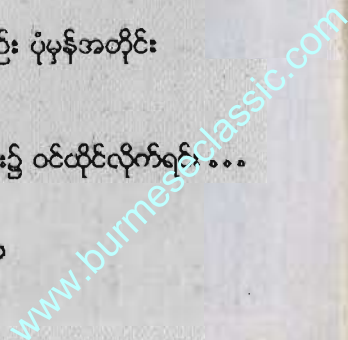
နှင်းဒေဝီသည် ဦးသူတော်အနီးသို့ လျှောက်သွား၏။

“နိုင်နင်းခဲ့ပါတယ် အဘ၊

စိုင်းပန်လေးတို့မိသားစုလည်း ပုံမှန်အတိုင်း

ပြန်ဖြစ်နေပါပြီ”

စိုင်းဇေသည် ဦးသူတော်၏နံ့သွေး၌ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင် ...

“အဘဆရာကြီး... ဒီမှာ အကြာကြီးနေပြီးမှ
ပြန်ရမယ်နော်၊
ကျုပ်တို့ အဘနဲ့ဆုံရဖို့က မလွယ်ဘူးဗျ”
ဟု ဆိုလိုက်ရာ ဦးသူတော်သည် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်
ရင်း ...

“ကျုပ်ဆိုတဲ့လူမှာ ဘာကန့်သတ်ချက်မှ မရှိ
ဘူး မောင်စိုင်းဇေ၊
ဘယ်လောက်နေမလဲဆိုတာ မဆုံးဖြတ်နိုင်
သလို ဘယ်တော့ပြန်မလဲဆိုတာလည်း ကြိုမပြော
နိုင်ဘူးကွဲ့”
ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။

ညသို့ရောက်လျှင် ...
ချမ်းစိမ့်လွန်းသော ရာသီဥတုဒဏ်ကြောင့် စိုင်းဇေသည်
ခြံထဲတွင် မီးဖိုပေးထားလေ၏။
စိုင်းဇေနှင့်ဦးသူတော်မှာ အိမ်ပေါ်၌ စကားပြောနေကြသဖြင့်
နှင်းဒေဝီသည် မီးပုံနံဘေးထိုင်၍ မီးလှုံနေမိ၏။

သူမသည် မီးလုံရင်း ငယ်ဘဝကို ပြန်လည်အမှတ်ရမိနေ
၏။

မင်းကြီး၏သမီးအဖြစ် သွားလေရာ မျက်နှာပွင့်လန်း၍ နေခဲ့
ရသောဘဝ။

မိဘနှစ်ပါးနှင့်အတူ ပျော်ရွှင်စွာ ဖြတ်သန်းခဲ့ရသော ပုံရိပ်
များကို မြင်ယောင်မိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အိုင်းရစ်မေ၏မျက်နှာကိုပါ
ပြေးမြင်မိလေ၏။

ဖခင်သည် ဘာမဟုတ်သောအသေးအဖွဲ့ကို အကြောင်း
ပြု၍ မိခင်နှင့်သူမအား ခွေးမောင်း၊ နွားမောင်းသလို အိမ်ပေါ်မှ နှင်
ချခဲ့သည့်ဖြစ်ရပ်။

မိခင်သည် သူမ၏လက်ကိုဆွဲလျက် တစ်သက်လုံးနေထိုင်
ခဲ့သည့် နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီးကို ကျောခိုင်းကာ ခြေဦးတည့်ရာ
ထွက်ခဲ့ရသော ပုံရိပ်ကို မြင်ယောင်မိလျက် ...

“မေမေရယ် ...

မေမေ့ကို ဒေဝီ အောက်မေ့လိုက်တာ၊

ဒေဝီတို့သားအမိ အိမ်ကနေ ထွက်ခဲ့ရတဲ့နေ့

ရွှေမင်းသမီးစာပေ

ကို ဒေဝီ ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူး မေမေ၊

အဲဒီအချိန် ဖေဖေမျက်လုံးထဲမှာ ဒေါသတရား
နဲ့ ပြတ်သားမှုတွေပဲ ရှိနေခဲ့သလို အိုင်းရစ်မေရဲ့
မျက်လုံးထဲမှာတော့ အောင်မြင်တဲ့ကြားမှုတွေ ပြည့်
နက်နေချိန်မှာ ဒေဝီတို့သားအမိရဲ့ ရင်ဘတ်ထဲမှာ
ကြေကွဲအားငယ်မှုတွေပဲ ရှိနေခဲ့တယ်။

ဒီခံစားချက်၊ ဒီအဖြစ်အပျက်က ဘယ်
လောက်ဆိုးရွားလိုက်သလဲ မေမေ ... မေမေ
ရယ်”

ဟု တမ်းတမိလျက် ကြေကွဲစိတ်များ လှိုက်တက်သွားခဲ့ရ
၏။

တဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်နေသော မီးပုံမှ မီးတောက်နှင့်
အတူ သူမ၏ရင်တွင်း၌ ကြေကွဲခြင်း မီးတောက်များ အရှိန်ပြင်းထန်
လာ၏။

“အိုင်းရစ်မေ ... အိုင်းရစ်မေ ...

နှင့်ကြောင့် ငါတို့သားအမိ တိရိစ္ဆာန်တွေလို

ရွှေမင်းသမီးစာပေ

အိမ်ပေါ်က မောင်းချခံခဲ့ရတယ်၊

နှင့်ကြောင့်... ငါ့အမေဟာ မင်းကတော်ဖြစ်
ပါလျက် ခွေးလေခွေးလွင့်တစ်ကောင် သေဆုံးသ
လို လမ်းဘေးမှာ သေဆုံးခဲ့ရတယ်၊

ငါ နင့်ကို ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်ဘူး၊
နှင့်ကို ငါ မုန်းတယ်... မုန်းတယ်... မုန်း
တယ်”

နှင်းဒေဝီသည် နားအစုံကို လက်ဖြင့်အုပ်လျက် သည်းထန်
စွာ ငိုချလိုက်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် သူမ၏ပခုံးပေါ်သို့ လက်တစ်ဖက် ရောက်
လာ၏။

သူမသည် ထိုလက်အား ဖျတ်ခနဲ ခါချလိုက်ပြီး ဆတ်ခနဲ
လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

သူမ၏ ရန်ပြုမည့်ဟန်နှင့် မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသော မျက်
လုံးများကို မြင်လျှင် ...

“နှင်း... နှင်းဒေဝီ... ကျုပ် စိုင်းဇေပါ။

ရွှေမင်းသမီးစာပေ

ဘာ... ဘာဖြစ်တာလဲ”

စိုင်းဇေသည် ခြေတစ်လှမ်း နောက်ဆုတ်မိရင်း အံ့အားသင့်
ဟန်ဖြင့် ရေရွတ်လိုက်၏။

နှင်းဒေဝီမှာ မျက်ရည်ပြည့်လျှမ်းနေသော မျက်လုံးများဖြင့်
စူးစိုက်ကြည့်နေရာမှ မျက်လုံးများ လှုပ်ရှားသွား၏။

မျက်ရည်များအား သုတ်လျက် ...

“တောင်းပန်ပါတယ် ကိုစိုင်းဇေ

ကျွန်မ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊

ခွင့်ပြုပါဦး”

ဟု ဆိုကာ မီးပုံရှေ့မှ ထွက်သွားလေ၏။

စိုးဇေမှာ နှင်းဒေဝီ၏ ကျောပြင်အား ငေးကြည့်လျက် နား
မလည်နိုင်ခြင်းများစွာဖြင့် ခေါင်းခါယမ်းမိလေ၏။

ရွှေမင်းသမီးစာပေ

နေ့လယ်ခင်းတစ်ခု၌ ...

စိုင်းဇေသည် ဒူးလေးအား ပခုံးထမ်းလျက် ...

“အဘဆရာကြီးတို့အတွက် ကျုပ်ကိုယ်တိုင်
တောပစ်ထွက်ပြီး အမဲဟင်းကောင်းကောင်း စီစဉ်
ပေးချင်လို့ဗျို့!

ရွှေမင်းသမီးစာပေ

နေ့လယ်စာ ကျုပ်ကို မစောင့်ပါနဲ့၊

အဘဆရာကြီးတို့ စားနှင့်ကြပါ”

ဟု ဦးသူတော်နှင့် နှင်းဒေဝီအား ကြည့်၍ပြောလေ၏။
ဦးသူတော်က ...

“ကျုပ်လည်း အိမ်ထဲမှာချည်း နေရတော့
ငြီးငွေ့သလိုတောင် ဖြစ်လာပြီ စိုင်းဇေရေ ...
တောထဲ လိုက်ခဲ့မယ်ကွာ”

ဟု ဆိုမိလျှင် စိုင်းဇေသည် နှင်းဒေဝီကိုကြည့်လျက် ...

“အဘဆရာကြီး လိုက်ရင် နှင်းဒေဝီတစ်
ယောက်တည်း ဖြစ်နေမှာပေါ့”

နှင်းဒေဝီသည် မွေးစားဖခင်ကြီးအား အကြမ်းရည်ငှဲ့ပေး
နေရာမှ ...

“တစ်ယောက်တည်း မဖြစ်ပါဘူး ကိုစိုင်းဇေ
အဘသွားရာနောက် လျှောက်လိုက်ရမှ ဒေဝီ
က ကျေနပ်တာရှင့်၊
ဒေဝီပါ တောပစ်လိုက်ခဲ့မယ်”

ရွှေမင်းသမီးစာပေ

ဟု ပြောလိုက်ရာ စိုင်းဇေမှာ မျက်ခုံးမြင့်တက်သွားလေ၏။

“ဟာ ... ဒါတော့ မဖြစ်ဘူး ဒေဝီရ၊
တောနက်သလို သားကောင်ကြီးတွေ ပေါ
တယ်ဗျ။

အန္တရာယ်ကြီးပါတယ်ဗျာ၊
ဒေဝီ အိမ်မှာပဲ နေခဲ့ပါ”

ဦးသူတော်သည် ဒေဝီ၏ပခုံးကို ဖက်ရင်...။

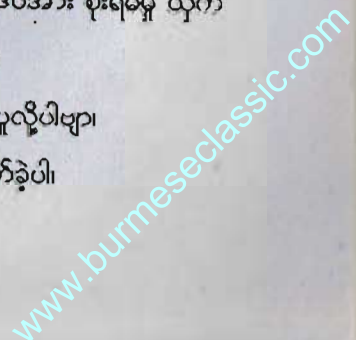
“ဟုတ်တယ် မောင်စိုင်းဇေ ...

ကျုပ်သမီးက ကျုပ်သွားရာနောက် လိုက်ရမှ
ကျေနပ်တာကွ၊
မောင်စိုင်းဇေ တားရင်လည်း အပိုပဲဖြစ်လိမ့်
မယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ စိုင်းဇေမှာ နှင်းဒေဝီအား စိုးရိမ်မှု ယှက်
သန်းသည် မျက်ဝန်းများဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။

“ကျုပ်က ဒေဝီအတွက် စိတ်ပူလို့ပါဗျာ၊
ဒေဝီ လိုက်ချင်ရင်လည်း လိုက်ခဲ့ပါ။

ရွှေမင်းသမီးစာပေ

ဘာမှတော့ မဖြစ်တန်ကောင်းပါဘူး”

ထို့နောက်တွင်မူ ...

စိုင်းဖေနှင့် နင်းဒေဝီတို့သားအဖသည် တောပစ်ရန်အတွက်

ထွက်ခွာခဲ့ကြလေ၏။

နင်းဒေဝီတို့သားအဖနှင့် စိုင်းဖေသည် အပင်ကြီးများ အဖို့ စိုင်းဖေနှင့် ပြင်ပရာသီဥတုထက် သုံးဆမျှပိုအေးသည့် တောအုပ်ကြီး တစ်ခုအတွင်းသို့ တောနင်းဝင်ရောက်ခဲ့လေ၏။

တောပစ်ရန်အတွက် စိုင်းဖေ၏လက်၌ ဒူးလေးတစ်လက်၊ ရှိသလို ဦးသူတော်၏လက်၌ လှံရှည်တစ်ချောင်း ပါရှိလေ၏။

ရွှေမင်းသမီးစာပေ

၎င်းတို့သည် ...

စကားတပြောပြောနှင့် တောတိုးခဲ့ရာ တောနက်ပိုင်းသို့ပင်
ရောက်ရှိလာခဲ့ကြ၏။

သို့သော် ... မည်သည့် သားကောင်ကိုမှ မတွေ့မမြင်ကြရ
သေး။

အချိန်ကြာမြင့်စွာ လျှောက်ခဲ့ရသော ခြေထောက်များမှာ
မသယ်ချင်အောင်ပင် ဖြစ်လာကြ၏။

ထို့ကြောင့် ခရီးတစ်ထောက်နားကြရလေ၏။

“တောဝင်ခဲ့ကြတာလည်း အနက်ပိုင်းထဲ
ရောက်နေပြီကွ၊ ခုထိ သားကောင်ကို မမြင်ရ
သေးဘူး။

မောင်စိုင်းဇေ ... ဒီတောက သားရဲရော ရှိရဲ့
လားကွဲ့”

ဦးသူတော်၏အမေးကြောင့် စိုင်းဇေသည် ဝါးဆစ်ရေဘူး
ကို လှမ်းပေးလျက် ...

“သိပ်ရှိတာပေါ့ အဘဆရာကြီးရဲ့၊

ကျုပ်တို့ ဒေသမှာ ဒီတောကိုပဲ အမှီပြုပြီး
ဝမ်းစာရှာနေကြတာဗျ။

ဒါပေမဲ့ ... အခု ကျုပ်တို့ သားကောင်မတွေ့
တာ သိပ်ထူးဆန်းနေတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲတော့
မသိဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

နှင်းဒေဝီသည် ပတ်ဝန်းကျင်အား မျက်လုံးဝေဝိုက်ကြည့်မိ
ရင်း ...

“ဒေဝီအာရုံထဲမှာတော့ ... ဒီနေရာဟာ
မကောင်းတဲ့ဓာတ်တွေ ကြီးစိုးနေသလို ခံစားနေ
ရတယ်၊

ဒီနေရာဟာ တစ်ချိန်က တစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့သလိုပဲ
အဘ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ စိုင်းဇေမှာ မျက်နှာညှိုးကျသွားလေ၏။
သူသည် သက်ပြင်းရှိုက်လျက် ...

“ဟုတ်ပါတယ် ဒေဝီ၊

ဟိုး... ရှင်ဘုရင်ခေတ်လောက်တုန်းက ဒီ နေရာမှာ ရှမ်းစစ်သည်တွေ အများအပြား သေ ကျေပျက်စီးခဲ့ကြဖူးပါတယ်။

မြန်မာဘုရင်ဆီကနေ စစ်ကြောင်းပြန်ဆုတ် လာတဲ့ ရှမ်းစစ်သည်တွေဟာ ဒီနေရာမှာ ကပ်ရော ဂါတစ်ခုကြောင့် သေကျေခဲ့ကြတယ်လို့ ကျွန်တို့ ဘိုးဘွားတွေ လက်ထက်တည်းက အစဉ်အဆက် ပြောခဲ့ကြတယ်။

ကျွန်တို့ အခုနားနေတဲ့ ဒီနေရာဟာ မြေ ကြမ်းသလို မကြာခဏ ဒီနေရာမှာ သူ့အလိုလို သေကျေနေတဲ့ တိရစ္ဆာန်ကြီးတွေကိုလည်း တွေ့ရ တတ်တယ်”

စိုင်းဖေ၏စကားဆုံးလျှင် ဦးသူတော်သည် တစ်စုံတစ်ခုအား

နားစွင့်လျက် ...

“နားထောင်ကြည့်စမ်း မောင်စိုင်းဖေ ... ရေကျသံလို အသံတွေ ကြားနေရတယ်ကွ”

ဟု ပြောလေ၏။

နင်းဒေဝီနှင့်စိုင်းဖေသည် မည်သည့်စကားမှ မဆိုဘဲ တိတ် တဆိတ် နားစွင့်လိုက်မိ၏။

ထိုအခါ ရေကျသံလိုအသံမျိုးကို သဲ့သဲ့မျှ ကြားလိုက်ရလေ ၏။

စိုင်းဖေသည် မျက်မှောင်ကြုတ် စဉ်းစားဟန်ပြုရင်း ...

“ဒီတောထဲမှာ တောကျရေတွေ စီးဆင်းတဲ့

ချောင်းငယ်တစ်ခုရှိတယ်လို့ ကျွန် ကြားဖူးတယ်။

ဒါပေမဲ့ ကျွန် သားကောင်ပစ်ခဲ့တဲ့ သက်တမ်း

တစ်လျှောက် တစ်ခါမှ အဲဒီချောင်းဘက် မရောက်

ခဲ့ဖူးဘူး။

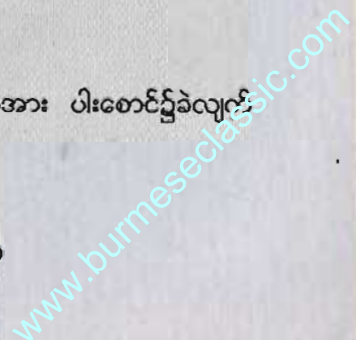
အဘဆရာကြီးတို့နဲ့ လာမှပဲ အထူးအဆန်း

တွေ ကြုံနေရတယ်ဗျ”

ဟု ဆိုလေ၏။

ဦးသူတော်သည် ဆေးပြင်းလိပ်အား ပါးစောင်၌ခွဲလျက်

ထိုင်နေရာမှ ထရပ်ကာ ...

“ကျုပ်တို့ တောင်ကျချောင်းကို ရှာကြစို့
မောင်စိုင်းဇေ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ စိုင်းဇေနှင့် နှင်းဒေဝီသည်လည်း ထိုင်
ရာမှ ထလိုက်ကြရ၏။

သုံးယောက်သား သတိကြီးစွာထား၍ ရေကျသံကို နားစွင့်
ရင်း တောင်ကျချောင်းကို ရှာဖွေမိကြ၏။

သုံးနာရီနီးပါးမျှ ထပ်သွားမိလျှင် စိုင်းဇေသည် မြေပြင်ရှိ
ခြေရာများကို သတိပြုမိသွားလေ၏။

“ဒါ ... ဒါ ... တောဝက်ရဲ့ခြေရာပဲ အဘ

ရွှေမင်းသမီးစာပေ

ဆရာကြီး၊ ကြည့်ရတာ တစ်ကောင်ထက် မကဘူး
ဗျ”

“ဒါဆို ကျုပ်တို့ တောဝင်ရကျိုးနပ်ပြီပေါ့
မောင်စိုင်းဇေ

ကဲ... အချိန်ကလည်း ညနေဘက်တောင်
ရောက်လုနေပြီ၊

အချိန်ရှိတုန်းလေး တောဝက်ရှာကြရအောင်
ဟေ့”

ဦးသူတော်၏ဆော်သြသံကြောင့် စိုင်းဇေမှာ နှင်းဒေဝီအား

ငဲ့စောင်းကြည့်မိရင်း...

“ကျုပ်ဆန္ဒကတော့ ဒေဝီကို ဒီနေရာမှာပဲ
စောင့်နေစေချင်တယ်၊

တောဝက်ဆိုတဲ့ သားကောင်ဟာ... လူကို
မထင်ရင် မထင်သလို ရန်မူတတ်တယ် ဒေဝီ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးသူတော်ကပါ...

“ဟုတ်တယ် သမီး... ”

ရွှေမင်းသမီးစာပေ

ငါ့သမီး ဒီမှာစောင့်နေတာ အကောင်းဆုံးပဲ

ကွဲ့”

ဟု ဆိုလေ၏။

နှင်းဒေဝီသည် ဦးသူတော်တို့အား ကြည့်လျက် ခေါင်းညိတ်
လိုက်ပြီး...

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဘ... ”

ဒေဝီ ဒီနေရာကပဲ စောင့်နေပါမယ်”

ဟု ဖြေလိုက်လေ၏။

ထို့နောက်တွင်မူ...

ဦးသူတော်နှင့် စိုင်းဇေတို့သည် သူမအား ကျောခိုင်းကာ
ထွက်ခွာသွားကြလေတော့၏။

နှင်းဒေဝီသည် ထင်းရှူးပင်ကြီးတစ်ပင်၏ခြေရင်း၌ ခြေပစ်
လက်ပစ် ထိုင်ချလျက် အနားယူလိုက်လေ၏။

၎င်းတို့ထွက်သွားပြီး နာရီဝက်မျှကြာလျှင် ပင်ပန်းသည့်အချိန်
ကြောင့် သူမ ငိုက်မျှဉ်းသလို ဖြစ်လာ၏။

သူမသည် ထင်းရှူးပင်အား ကျောမိုလျက် မှေးခနဲ အိပ်ပျော်

ရွှေမင်းသမီးစာပေ

www.burmeseclassic.com

သွားမိလေ၏။

သူမ ... မည်မျှကြာအောင် အိပ်ပျော်သွားသည်မသိ။

“ဒေဝီ ... ဒေဝီ ...

ဒေဝီ ... ဒေဝီ ...

ဒေဝီ ... ဒေဝီ”

နားထဲ အဆက်မပြတ် ကြားလိုက်ရသော အသံကြောင့်

ဆတ်ခနဲ လန့်သွားမိ၏။

“ငါ့နာမည် ခေါ်နေပါလား။

အဘ ... အဘတို့ ဘာများဖြစ်လို့လဲ။

ဘုရား ... ဘုရား ...

ငါ လိုက်သွားမှပဲ။

ဘုရားမ၊ လို့ အဘ ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့”

ထိတ်လန့်မိသော အတွေးစိတ်နှင့်အတူ သူမသည် ထင်းရှူး

ပင်ကြီးအောက်မှ ထွက်ခဲ့မိ၏။

ထိုအချိန် ...

ဦးသူတော်တို့မှာ တောင်ကျရေစီးဆင်းနေသော ချောင်းငယ်

လေးအနီးသို့ ရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်၏။

၎င်းတို့သည် ချောင်းနံဘေး၌ စားကျက်ရှာနေသော တော
ဝက်ကောင်အား ချောင်းမြောင်းလျက် ပစ်ကွင်းကောင်းကို စောင့်
ဆိုင်းနေကြ၏။

အကွက်ကောင်းမိသည်ဟု ယူဆမိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်
စိုင်းဖေ၏ဒူးလေးမှ မြားတံသည် တစ်ရှိန်ထိုး ပြေးထွက်သွားသလို
ဦးသူတော်လက်မှ လှံသည်လည်း လေထဲ ဝဲပျံသွားလေတော့၏။

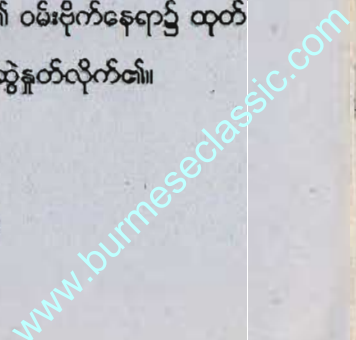
တောဝက်ကြီးမှာ အီချိန်ပင်မရလိုက်ဘဲ မြေပေါ် တုံးခနဲ
ပစ်လဲကျသွားလေ၏။

ဦးသူတော်နှင့် စိုင်းဖေတို့မှာ အောင်မြင်သူတို့နှယ် တစ်ဦး
နှင့်တစ်ဦး ပြုံးပြုံးကြီး ပြိုင်တူကြည့်လိုက်မိ၏။

ထို့နောက် ၎င်းတို့သည် တောဝက်ရှိရာ ချဉ်းကပ်သွားကြ
၏။

ဦးသူတော်သည် တောဝက်ကြီး၏ ဝမ်းဗိုက်နေရာ၌ ထုတ်
ချင်းပေါက် စိုက်ဝင်နေသည့် လှံတံအား ဆွဲနှုတ်လိုက်၏။

ထိုအချိန်မှာပင် ...

‘အား’ ခန့် ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်လိုက်သည့်အသံအား
ပဲ့တင်ထပ်သလို အသံကြီးနှင့်အတူ သဲ့သဲ့မျှ ကြားလိုက်ရ၏။

အသံကြားလျှင် နှစ်ဦးသား တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်
ယောက် ပြိုင်တူကြည့်မိလျက် ရင်ထဲ ပလောင်ဆူသွား၏။

“နှင်း... နှင်းဒေဝီ ... နှင်းဒေဝီ”

စိုင်းဇေ၏ အထိတ်တလန့်ရေရွတ်သံနှင့်အတူ တောဝက်
ကိုပင် ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ နောက်ကြောင်းသို့ လှည့်ပြေးခဲ့ကြလေ၏။

နှင်းဒေဝီအား ထားရစ်ခဲ့သော ထင်းရှူးပင်ကြီးအောက်
အရောက်တွင်မူ ...

ရွှေမင်းသမီးစာပေ

နှစ်ဦးသား ပိုမိုထိတ်လန့်သွားကြပြီး ...

“ဟင် ... ငါ့သမီးလေး၊ ငါ့သမီး မရှိတော့

ဘူ။

ဘယ် ... ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ မောင်စိုင်းဇေ”

ဟု ဦးသူတော်မှ မျက်နှာအကြီးအကျယ်ပျက်ကာ ရေရွတ်
လိုက်၏။

စိုင်းဇေမှာ သွေးရှူးသွေးတန်းအမှုအရာဖြင့် ထိုနေရာအနံ့
လှည့်ပတ်ရှာရင်း ...

“နှင်းဒေဝီ ... နှင်းဒေဝီ”

ဟု အသံကုန် အော်ဟစ်ခေါ်လိုက်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ...

“အဘ ... အဘရေ ...

အဘ ... အဘ ... အဘ”

ဟူသော အသံအား ကြားလိုက်ရာ စိုင်းဇေမှာ အသံလာ
ရာအား နားစွင့်လျက် ထိုနေရာသို့ အသည်းအသန် ပြေးလွှားသွား
၏။

ဦးသူတော်သည်လည်း ၎င်းနောက်သို့ အလျင်အမြန် ပြေး
လိုက်ခဲ့လေ၏။

ထိုအချိန် ...

တောအုပ်ကြီးတစ်ခုလုံး နေရောင်သဲ့သဲ့မျှသာရသော နေဝင်
ရီတရောအချိန်သို့ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်၏။

“နှင်းဒေဝီ ... နှင်းဒေဝီ

မင်း ဘယ်မှာလဲ ... ဘယ်မှာလဲ”

စိုင်းဇေ၏ စိုးရိမ်တကြီးအော်ဟစ်သံက ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခု
လုံး ဖုံးလွှမ်းသွား၏။

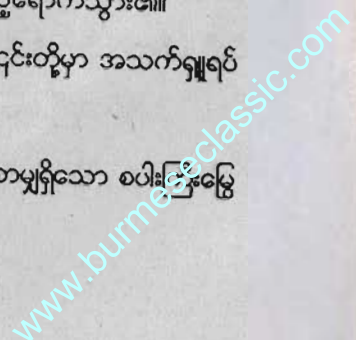
“ကို ... ကိုစိုင်းဇေ ... ကယ် ... ကယ်ပါ

ဦးရှင့် ... ဒီဘက်မှာ ... ဒီမှာ”

အသံကြောင့် ဦးသူတော်နှင့်စိုင်းဇေသည် ပတ်ဝန်းကျင်အား
လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း တစ်နေရာသို့ အကြည့်ရောက်သွား၏။

မြင်လိုက်ရသောမြင်ကွင်းကြောင့် ၎င်းတို့မှာ အသက်ရှူရပ်
မတတ် ထိတ်လန့်သွားကြ၏။

နှင်းဒေဝီသည်ကား လက်တစ်ဖက်စာမျှရှိသော စပါးငြိမ်းမြေ

ကြီး၏မျိုခြင်း ခံနေရရှာ၏။

“ဟာ ... ငါ့သမီးကို မြွေမျိုနေပြီ၊

မြွေမျိုနေပါလား၊

ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ... ဘာလုပ်ကြမလဲ”

ဦးသူတော်၏ သွေးရှူးသွေးတန်းဖြစ်နေသော အမူအရာ
ကြောင့် စိုင်းဖေမှာ လှုပ်ရှားနေသောစိတ်ကို ထိန်းချုပ်လျက် ...

“အဘ ... အဘ စိတ်ကို ငြိမ်အောင်ထား

ပြီး မြွေရဲ့အလယ်ကောင်တည်တည်ကို လှုံ့

ပစ်လိုက် ... ပစ်လိုက်”

ဟု စိုင်းဖေ၏။

စပါးကြီးမြွေကြီးမှာ နှင်းဒေဝီအား ခြေထောက်မှစ၍ မျို
ထားရာ ဒူးခေါင်းပိုင်းနေရာအထိပင် ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်၏။

ဦးသူတော်သည် လှံတံကို ချိန်ဆလျက် မြွေကြီး၏ဝမ်းဗိုက်
ဆီသို့ ပစ်လွှင့်လိုက်၏။

လှံတံသည် မြွေကြီး၏ဝမ်းဗိုက်အား ထုတ်ချင်းပေါက် စိုက်
ဝင်သွားသဖြင့် မြွေမှာ အမြီးလူးလွင့်လျက် ရှိနေ၏။

စိုင်းဖေသည် မြွေကြီးရှိရာ ချဉ်းကပ်သွားပြီး ခါးကြားမှ
ဓားမြှောင်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏။

ထို့နောက် မြွေကြီး၏ပါးစပ်ဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်စီမှ စ၍
ဓားဦးဖြင့် ဆွဲချလိုက်၏။

မြွေမျိုခြင်းခံနေရသော နှင်းဒေဝီမှာ ထိုအဖြစ်ကြောင့် အကြီး
အကျယ်ထိတ်လန့်လျက် မေ့မြောသွားလေ၏။

ဦးသူတော်သည် နှင်းဒေဝီအား ရှိသမျှအားကုန်သုံးကာ ဆွဲ
ထုတ်လိုက်လေ၏။

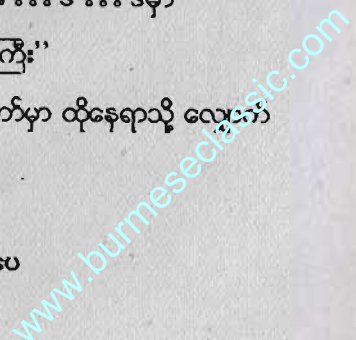
နှင်းဒေဝီတစ်ယောက် ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့် အပြင်
သို့ ရောက်သွား၏။

စိုင်းဖေသည် မြွေကြီး၏ ဝမ်းဗိုက်အား ဓားဖြင့် ခွဲမိသော
အခါ ...

“ဟာ ... အဘဆရာကြီး ... ဒီ ... ဒီမှာ

ကျောက်တုံးကြီး ကျောက်တုံးကြီး”

စိုင်းဖေ၏အသံကြောင့် ဦးသူတော်မှာ ထိုနေရာသို့ လေးဥက်
သွားပြီး ကြည့်လိုက်၏။

မြွေကြီး၏ဝမ်းဗိုက်တွင်းမှ ကျောက်တုံးအား ဓားဖြင့်ကလော်
၍ ကြည့်လိုက်ရာ ...

“ဟင် ... ဒါ ... ဒါ ... စိန်တုံးကြီးပဲ၊

စိန်တုံးကြီး ... မောင်စိုင်းဖေရေ”

ဟု တအံ့တမြဲ ရေရွတ်လိုက်၏။

စိုင်းဖေသည် နှင်းဒေဝီအားပွေ့ချီ၍ ရွာသို့ ပြန်ခေါ်ခဲ့ရ၏။

နှင်းဒေဝီမှာ အကြောက်လွန်ကာ အဖျားကြီး ဖျားလေတော့

၏။

ထို့ကြောင့် ဆေးဝါးများတိုက်ကျွေးကာ ခြံစောင်များ အထပ်

ထပ် ခြံပေးထားရလေ၏။

ရွှေမင်းသမီးစာပေ

ဦးသူတော်သည် နှင်းဒေဝီအတွက် စိတ်အေးရပြီဖြစ်သောကြောင့် ဆေးတံဖွာရှိုက်လျက် စိန်တုံးကြီးကို တစ်ခွံစိန်ခွံ ကြည့်ရှုနေမိ၏။

စိုင်းဇေသည် ဦးသူတော်၏အနီး၌ ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချလျက် ...

“အဆိုးထဲက အကောင်းလို့ပဲ တွေးရမှာပေါ့

ဗျာ၊

နှင်းဒေဝီ မြွေမျိုခံရပေမယ့် အဖိုးထိုက်တန်တဲ့ စိန်တုံးကြီးရခဲ့တာ အမြတ်ပဲပေါ့ အဘ ဆရာကြီးရယ်၊

မြွေကြီးရဲ့ဗိုက်ထဲ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး စိန်တုံးရောက်နေသလဲဆိုတာ တွေးရခက်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးသူတော်က ...

“ကျုပ်အထင်ပြောရရင်တော့ ဒီစိန်တုံးကြီးဟာ မြွေမျိုခံရသူတစ်ယောက်ရဲ့ ပစ္စည်းပဲ ဖြစ်ရမယ် မောင်စိုင်းဇေ

ဟောဒီစိန်တုံးဟာ ကျုပ်တို့သားအဖနဲ့ မသက်ဆိုင်ပါဘူး။

မောင်စိုင်းဇေက စပြီး စိန်တုံးကြီးကို တွေ့ခဲ့တာ မဟုတ်လားကွဲ့၊

ဒါကြောင့် မောင်စိုင်းဇေနဲ့သာ သက်ဆိုင်ပါတယ်”

ဟု ဆိုလိုက်၏။

“ကျုပ်လို တောင်ပေါ်သားတစ်ယောက်ဟာ တောင်ယာကိုပဲ မက်မောတွယ်တာ၊ တာပါ အဘဆရာကြီး။

ကျုပ်အတွက် ငွေတွေ့၊ စိန်တွေ့ မလိုအပ်ပါဘူး။

နှင်းဒေဝီဟာ ငယ်ရွယ်နုနယ်တဲ့ မိန်းမပျိုလေးတစ်ဦးပါ။

အဘဆရာကြီးနဲ့အတူ ခြေသလုံးအိမ်တိုင်လှည့်လည်နေတဲ့ဘဝကို ဆရာကြီး ပြောင်းလဲ

www.burmeseclassic.com

သင့်နေပါပြီ၊

သူ့အတွက် မသင့်တော်လှဘူး အဘဆရာ

ကြီး၊

ဒါကြောင့် ... စိန်တုံးကို ထုခွဲရောင်းချပြီး
အဘဆရာကြီးတို့သားအဖ အတည်တကျ နေ
ထိုင်ကြပါ။

ဒါကိုပဲ ... ကျုပ် တောင်းဆိုချင်ပါတယ်
အဘဆရာကြီးရယ်”

စိုင်းဖေ၏စကားကြောင့် ဦးသူတော်မှာ သက်ပြင်းချမိလေ

၏။

“မောင်စိုင်းဖေ ...

လူလေးရဲ့စိတ်ဓာတ်ကို ကျုပ် လေးစားမိပါ
တယ်။

လူလေးရဲ့ဆန္ဒအတိုင်း စိန်ကြီးကို ထုခွဲရောင်း
ချပြီး နှင်းဒေဝီရဲ့ရှေ့ရေအတွက် ကျုပ် စီစဉ်ပေးပါ
မယ်ကွယ်။

ရွှေမင်းသမီးစာပေ

နှမသားချင်း စာနာတတ်တဲ့ လူလေးရဲ့စိတ်
ဓာတ်ကို ကျုပ် မှတ်မှတ်ရရ ရှိနေပါ့မယ်”

ဤသို့ဖြင့် ...

ဦးသူတော်နှင့် နင်းဒေဝီတို့သည် စိန်တုံးကြီးအား ထုခွဲရောင်း
ပျံပြီးနောက် ရန်ကုန်မြို့၌ပင် အတည်တကျ နေထိုင်ခဲ့ကြလေ၏။

ဦးသူတော်မှာ သူ တစ်သက်လုံး လေ့လာလိုက်စားခဲ့သည့်
ပယောဂကုပညာရပ်အား မစွန့်လွှတ်နိုင်သဖြင့် ခြံဝ၌ 'ပယောဂဆရာ'

ရွှေမင်းသမီးစာပေ

ကြီးဦးသူတော်' ဟူသော ဘုတ်ပြားချိတ်ဆွဲကာ လာရောက်ပင့်ဆောင်
သူများရှိလျှင် လိုက်လံကုသပေးလေ့ရှိ၏။

နှင်းဒေဝီသည်လည်း အတည်တကျဖြစ်သွားသည့် ဘဝ
အခြေအနေကြောင့် အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်နေမိ၏။

သူမသည် လသာသောညများ၌ အိမ်ကြီး၏အပေါ်ထပ် ဝရန်
တာသို့ထွက်ကာ ထိန်ထိန်သာနေသည့် လမင်းကြီးကို ငေးကြည့်နေ
တတ်၏။

သူမ၏ မျက်လုံးအိမ်၌မူ မျက်ရည်ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျ
လျက် ...

“ငါ့ဘဝရဲ့ အပြောင်းအလဲတွေဟာ မယုံနိုင်
လောက်အောင် ပြောင်းလဲခဲ့ပါလား။

မင်းကြီးရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သမီးဖြစ်လျက်
နဲ့ ခြေသလုံးအိမ်တိုင်ဘဝနဲ့ အရပ်တကာလှည့်ခဲ့ရ
တယ်။

နေရာဒေသမရွေး လမ်းဘေး ခေါင်းထိုးအိပ်ခဲ့
ရတဲ့အဖြစ်တွေ ရှိခဲ့သလို၊ မွေးစားဖခင်ကြီးရဲ့

လက်ထဲမှာ အမိမဲ့ဘဝနဲ့ ကြီးပြင်းခဲ့ရတယ်။

ဒါတွေအားလုံးဟာ ... အိုင်းရစ်မေဆိုတဲ့

မိန်းမယုတ်ကြောင့်ပဲ။

ဒင်းဟာ သူတစ်ပါးအိမ်ထောင်ရေးကို ပျက်စီး

အောင် ပျက်ခဲ့တဲ့ မိန်းမ။

အိုင်းရစ်မေ ... နှင့်ကို ငါ သိပ်မုန်းတယ်”

ဟု နာကြည်းမှုပြည့်လျှမ်းနေသည့် မျက်လုံးများဖြင့် ကြွေး
ကြော်တတ်လေ၏။

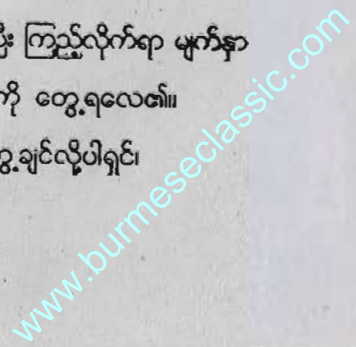
တစ်ခုသော နေ့လယ်ခင်း၌ ...

နှင်းဒေဝီမှာ ဦးသူတော် အိမ်တွင်မရှိသောကြောင့် ခြံထဲသို့
ဆင်းကာ ပန်းပင်များကို ကြည့်ရှုနေလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ခြံဝမှ ခေါင်းလောင်းကြိုးဆွဲသံ ကြားရလေ
၏။

သူမ ခြံတံခါးအနီး လျှောက်သွားပြီး ကြည့်လိုက်ရာ မျက်နှာ
နွမ်းဖပ်ဖပ်ဟန်ဖြင့် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးကို တွေ့ရလေ၏။

“ဆရာကြီးဦးသူတော်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါရှင်။

ဆရာကြီး ရှိတယ်မဟုတ်လား မိန်းကလေး”
အမျိုးသမီးကြီး၏အမေးကြောင့် နှင်းဒေဝီမှာ ခေါင်းခါယမ်း
ရင်း ...

“အဘ အပြင်ထွက်သွားပါတယ်ရှင်၊
အဒေါ်က ဘာကိစ္စများ ရှိလို့ပါလဲရှင်”
ဟု ပြန်မေးမိ၏။
အမျိုးသမီးကြီးမှာ မျက်နှာညှိုးကျသွားပြီး ...
“အဒေါ်နာမည်က ဒေါ်တင့်တင့်ပါကွယ်၊
လူမှုရေးကိစ္စလေးတစ်ခုရှိလို့ ဆရာကြီးဆီကို
အားကိုးတကြီး လာခဲ့ရတာပါ”
ဟု ပြောလျှင် သူမသည် ဒြိတံခါး ဖွင့်ပေးလျက် ...
“ဒါဆို ... အိမ်ပေါ်မှာထိုင်ပြီး စောင့်လို့ရပါ
တယ်ရှင်၊
အဘ ခဏနေရင် ပြန်လာမှာပါ”
ဟု ပြောလိုက်၏။
အမျိုးသမီးကြီးသည် အိမ်ပေါ်သို့ရောက်လျှင် ဘုရားစင်အား

ဦးချွန်တော့လေ၏။

နှင်းဒေဝီမှာ ရေခွေးကြမ်းဖြင့် ဝဋ်ခံရင်း ...
“အဒေါ်ရဲ့ လူမှုရေးကိစ္စဆိုတာ ဘာများလဲ
ရှင်၊
ကျွန်မက ဦးသူတော်ရဲ့သမီးပါ။
တချို့သော ပယောဂကုရမယ့်ကိစ္စတွေဆို
ကျွန်မနဲ့တင် ပြီးပါတယ်ရှင်”
ဟု ပြောလိုက်ရာ ဒေါ်တင့်တင့်မှာ ခေါင်းအသာခါယမ်း
လျက် ...

“အဒေါ် အခုလာရတဲ့အကြောင်းက ပယောဂ
ကုဖို့ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်”
ဟု ပြောလိုက်လျှင် သူမ အံ့အားသင့်သွားပြီး ...
“ရှင် ... ကျွန်မတို့က ပယောဂကိုပဲ နိုင်နင်း
အောင် ကုသပေးပါတယ်ရှင်၊
တခြားရောဂါဆိုရင်တော့ ဝိနွေဆရာနဲ့သာ
အပ်စပ်ပါတယ်”

www.burmeseclassic.com

ဟု ပြန်ပြောလိုက်မိ၏။

“အဒေါ်က ဟောဒီလမ်းထိပ်က ခြံမှာ နေပါတယ်ကွယ်၊

အဒေါ်ရင်ထဲမှာ အရမ်းကို ပူလောင်နေရပါတယ်၊

ဆရာမလေးတို့ ပယောဂပဲ ကုတယ်ဆိုတာ အဒေါ် သိပါတယ်၊

ဒါပေမဲ့ ... ရင်ထဲမှာ မခံမရပ်ဖြစ်လွန်းလို့ အားကိုးရာဆရာအနေနဲ့ တိုင်ပင်ချင်လို့ လာခဲ့တာပါကွယ်၊

တချို့ အစွဲချွတ်ဆရာတွေဟာ အဆောင်၊ ယတြာတွေဘက်မှာ စွမ်းကြတယ် မဟုတ်လားကွယ်”

အမျိုးသမီးကြီး၏အပြောကြောင့် သူမ စိတ်ဝင်တစား ဖြစ်သွားပြီး ...

“နေပါဦး အဒေါ်ရဲ့ ...

ရွှေမင်းသမီးစာပေ

အဒေါ်ရင်ထဲမှာ ဘာတွေပူလောင်နေလို့ ကျွန်မတို့ဆီ ရောက်လာရတာလဲ၊

ကျွန်မတို့ဟာ ပယောဂကိုပဲ ကုသတဲ့လူတွေဆိုတာ သိလျက်နဲ့ အဒေါ် သိပ်ခံစားနေရရင်တော့ ယုံကြည်ရင် ကျွန်မကို ရင်ဖွင့်နိုင်ပါတယ်ရှင်”

ဟု လမ်းခင်းပေးမိလေ၏။

ဒေါ်တင့်တင့်ဆိုသော အမျိုးသမီးကြီးမှာ ဝမ်းပန်းတနည်းဟန်ဖြင့် မျက်ရည်ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျလျက် စတင်ရင်ဖွင့်လေတော့၏။

ညသည် တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိနေ၏။
ရန်ကုန်မြို့ ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်ထဲရှိ အိမ်လေးတစ်လုံးသည်
မီးရှောင်မှိန်မှိန်လေး လင်းလက်နေ၏။

အိမ်လေး၏အတွင်း၌မူ အပေါ်ပိုင်းဗလာကျင်းလျက် ရှိနေ
သော လူဝကြီးတစ်ဦးသည် အင်္ကျီအား ဆွဲယူဝတ်လျက် ...

ရွှေမင်းသမီးစာပေ

“ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ ...

မြလေးနဲ့ ပျော်ရတာ အားမရဘူးကွာ၊

အိမ်ပြန်ရမယ့် အစ်ကိုကြီးရဲ့ ခြေထောက်တွေ

က ခဲဆွဲထားသလို လေးနေတယ်ကွာ၊

အစ်ကိုကြီးလေ မြလေးကို သိပ်ချစ်တာပဲ”

ဟု ဆို၍ အိပ်ရာထက် တစောင်းလှဲနေသော မိန်းမပျို၏

ပါးကို ဆွဲလိမ်လိုက်၏။

မိန်းမပျိုမှာ ကပိုကယိုဟန်ဖြင့် လူးလဲထရင်း လူဝကြီး၏

ခါးကို ဆွဲဖက်လိုက်၏။

“ဟွန်းနော် ...

သူများပြောမယ့်စကားကို ဦးအောင်ပြောသွား
တယ်၊

အစ်ကိုကြီး ကျောခိုင်းသွားတာနဲ့ ဒီက မြလေး
က ပူဆွေးသောကတွေ စိုးရိမ်စိတ်တွေနဲ့ ကျန်ခဲ့ရ
သူပါနော်၊

အစ်ကိုကြီး ဆောင်တော်ကူးလာမယ့်ရက်ကို

ရင်မောစွာနဲ့ လက်ချိုးရေရင်း စောင့်နေရတဲ့သူပါ
ရှင်”

လူဝကြီးသည် မိန်းမပျိုလေး၏နဖူးအား ရွတ်ခနဲ နမ်းရှုပ်
ရင်း ...

“မကြာခင် ဆောင်တော်ကူးရတဲ့အဖြစ်က
ကျွတ်တော့မှာပါ မြလေးရယ်၊

ဟိုခိုင်းနာမကြီးကို ကွာရှင်းပြီး မြလေးရင်ခွင်
ထဲ ပြေးလာဖို့ အစ်ကိုကြီး စီစဉ်နေပါတယ်ကွယ်၊

မြလေး ဘာမှ စိတ်မကောင်းမဖြစ်နဲ့ ... ဟုတ်
လား။

ခုတော့ ... အစ်ကိုကြီး ပြန်ဦးမယ်ကွဲ့”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ မြလေးမှာ ထိုင်ရာမှထ၍ အိမ်ပေါက်ဝသို့
လိုက်ပို့ပေးလေ၏။

လူဝကြီးသည် သူမအား လက်ပြန်တံဆက်ကာ မှောင်ရိပ်
ထဲသို့ လျှောက်သွားလေတော့၏။

မြလေးသည် အိမ်တံခါးအားပိတ်ပြီးနောက် အိပ်ခန်းသို့

www.burmeseclassic.com

ပြန်လျှောက်ခဲ့၏။

အိုက်စပ်ပူလောင်နေသော ရာသီဥတုဒဏ်ကြောင့် ရေချိုးရန် ပြင်လိုက်၏။

သူမသည် နောက်ဖေးပေါက်မှထွက်၍ ရေကန်ရှိရာ ဆင်းခဲ့၏။

ရေအပြည့်ဖြည့်ထားသည့် ကန်ထဲမှရေကို ခပ်၍ အားပါးတရ လောင်းချိုးလိုက်လေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ...

လရောင်၏အလင်းရောင်အောက် ရေကန်နံဘေးသို့ အရိပ်တစ်ခု ထင်ဟပ်လာ၏။

ကုတ်အင်္ကျီအရှည် ဝတ်ထား၍ ဦးထုပ်ဆောင်းထားသော ယောက်ျားတစ်ယောက်၏အရိပ်။

သူမ နောက်သို့ ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်မိ၏။

“ရှင် ... ရှင် ဘယ်သူလဲ၊
ဘာလို့ ကျွန်မခြံထဲ ရောက်နေရတာလဲ”
ထိုလူစိမ်းသည် ...

မြလေးရှိရာသို့ တရွေ့ရွေ့ လျှောက်လှမ်းလာနေ၏။

မြလေးမှာ ...

ထိတ်လန့်တကြီးဟန်ဖြင့် နောက်သို့ဆုတ်မိရာ ရေကန်ပေါင်ပေါ်တင်ထားသည့် ရွှေ့ကန်မှာ တံတောင်ဖြင့်တိုက်မိရင်း လွတ်ကျသွား၏။

“ဟား ... ဟား ... ဟား ...

သိပ်ကြောက်နေသလား၊

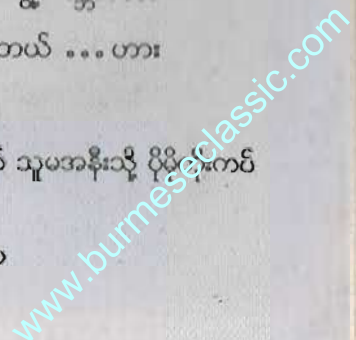
ကျောက်ပွဲစား ဦးမောင်လေးနဲ့ ပတ်သက်တုန်းကရော အခုလို ကြောက်လန့်မှုမျိုး မခံစားခဲ့ရဘူး မဟုတ်လား၊

နင်ဟာ လူ့ကျင့်ဝတ်ကို ဖောက်ဖျက်တဲ့မိန်းမ၊

သူတစ်ပါးလင်ကို ပစ်မှားတဲ့မိန်းမ၊

ဒီလိုမိန်းမယုတ်တွေ ရှိနေသရွေ့ ကမ္ဘာလောကကြီးဟာ အကျည်းတန်လွန်းတယ် ... ဟား
ဟား ဟား ဟား”

လူစိမ်းသည် ထိုသို့ ကြီးဝါးလျက် သူမအနီးသို့ ပိုမိုနီးကပ်

လာ၏။

“ရှင် ... ရှင် ... ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊
ရှင်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ၊
ကျွန်မ ... ကျွန်မ အော်လိုက်မှာနော်၊
ကယ်ကြပါဦးရှင်”

မြလေး၏အသံကြောင့် ထိုလူ၏လက်မှာ မြောက်တက်သွား
ပြီး သူမ၏ဆံပင်အား ဆုပ်ကိုင်လာ၏။

သူမ၏ဆံပင်အား ဆောင့်ဆွဲကာ ရေကန်ထဲသို့ ခေါင်းနှစ်
လျက် ...

“လူ့ကျင့်ဝတ်ကို ဖောက်ဖျက်တဲ့ဟာမ ...
မိန်းမယုတ်မ ... မိန်းမပျက်မ၊
သေ ... သေစမ်း၊ သေစမ်းဟေ့ ... နင့်လို
မိန်းမယုတ်အတွက် ငရဲဟာ စောင့်ကြိုနေတယ်၊
သေလိုက်စမ်း ... ဟား ဟား ဟား ဟား”

ဦးသူတော်တစ်ယောက် ...
သာသနာပွဲတိုးရန်အတွက် ပွဲပြင်နေရာမှ ခေါင်းထဲ မိုက်ခနဲ
ခံစားလိုက်ရ၏။
ထို့ကြောင့် အိမ်တိုင်အား လက်လှမ်းထောက်ရင်း ...
“သမီး ... ဒေဝီ ... ဒေဝီ ...

လာ...လာပါဦးကွယ်”

ဟု ခေါ်လိုက်မိ၏။

ဦးသူတော်၏အသံကြောင့် ဒေဝီတစ်ယောက် အိမ်ခန်းအား

တံမြက်စည်းလှည်းနေရာမှ ပြေးလာပြီး ...

“အို...အဘ...အဘ.

ဘာဖြစ်တာလဲ”

ဟု စိုးရိမ်တကြီး ရေရွတ်လိုက်၏။

ဦးသူတော်မှာ ဦးခေါင်းကို လက်ဖြင့်ဖိနှိပ်ရင်း ...

“အဘ...ခေါင်းထဲ တအားမူးသွားတယ်၊

သမီး...အဘကိုတွဲပြီး အိပ်ရာပေါ်ပို့ပေး၊

အဘ နားနေမှဖြစ်မယ်”

ဟု ပြောသဖြင့် သူမသည် ဖခင်ကြီးအား ကူတွဲလျက်

အိပ်ခန်းသို့ ပို့ပေးလိုက်၏။

ဦးသူတော်အား အိပ်ရာထက် လှဲစေပြီးနောက် ...

“ရရဲ့လား အဘ...

ဒေဝီ သံပရာရည် ဖျော်ပေးရမလားဟင်၊

ရွှေမင်းသမီးစာပေ

အို...သံပရာရည်လောက်နဲ့ မရသေးပါဘူး၊

ဒေဝီ ဆရာဝန် သွားပင့်လိုက်မယ်၊

အဘ လှဲနေပါနော်”

နှင်းဒေဝီသည် ဖခင်ကြီးအတွက် စိုးရိမ်စိတ်နှင့်အတူ အပြေး

တစ်ပိုင်း ထွက်သွားမိလေ၏။

သူမ လမ်းထိပ်ရှိ ကုလားဆရာဝန်ကြီးအား ပင့်ပြီး ပြန်လာ

ချိန်တွင်မူ ...

ကုလားဆရာဝန်ကြီးသည် ဦးသူတော်အား စမ်းသပ်ပြီး

နောက် ...

“သူ အသက်မရှိတော့ဘူး မိန်းကလေး...

ဆုံးရှာပြီ”

ဟု ရေရွတ်လိုက်၏။

နှင်းဒေဝီမှာ မယုံနိုင်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းခါယမ်းမိလျက် ...

“မဖြစ်နိုင်ဘူး... မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ဆရာကြီး၊

ကျွန်မအဖေမှာ သေလောက်တဲ့ဝေဒနာ မရှိ

ဘူး၊

ရွှေမင်းသမီးစာပေ

ခေါင်းမူးတယ်ဆိုလို့ ဆရာကြီးကို ပင့်ရတာပါ
ရှင် ... မဖြစ်နိုင်ဘူး”
ဟု သွေးရှူးသွေးတန်း ရေရွတ်မိ၏။
ကုလားဆရာဝန်ကြီးမှာ စိတ်မသက်မသာဟန်ဖြင့် သူမအား
ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း ...

“လူနာဟာ ဦးနှောက်သွေးကြောပြတ်ပြီး
အသက်ဆုံးရတာပါ မိန်းကလေး၊

ဒီလိုရောဂါဟာ အသက်ကြီးပိုင်း လူတစ်
ယောက်အတွက် အချိန်မရွေး၊ နေရာမရွေး ဖြစ်
သွားနိုင်ပါတယ်။

ကျုပ်လည်း ဘာမှမတတ်နိုင်ပါဘူး၊
ခွင့်ပြုပါဦး မိန်းကလေး”

ဟု ဆိုကာ ဆေးအိတ်ကိုင်လျက် ထသွားလေ၏။
နှင်းဒေဝီမှာ အသက်ကင်းမဲ့သူနယ် တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်
နေရာမှ မျက်ရည်ပေါက်ပေါက် ကျလာ၏။

“ဖြစ်ရလေ ... ဖြစ်ရလေ အဘရယ်၊

ရွှေမင်းသမီးစာပေ

ဘယ်လိုမှ မထင်မှတ်တဲ့အဖြစ်နဲ့ကို ... အဘ
ဒေဝီအနားက ထွက်သွားပြီ၊
အဘ ... အဘ ... အဘရယ်”
သူမ မွေးစားဖခင်ကြီး၏ရင်ဘတ်ဆီ ခေါင်းအပ်လျက်
သည်းထန်စွာ ဝိုကြွေးမိလေတော့၏။

ဦးသူတော်၏ ရက်လည်နေ့၌မူ ...

ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ အိမ်များကို ဖိတ်ကြား၍ ဘုန်းကြီးဆွမ်းကပ်
လေ၏။

ဒေါ်တင့်တင့်ဆိုသော မိန်းမကြီးသည်လည်း ရက်လည်သို့
ရောက်လာကာ မုန့်ဟင်းခါးကို မဆွဲမပြဲ စားသောက်လေ၏။

ရွှေမင်းသမီးစာပေ

သူမသည် စားသောက်ရင်း ...

“ဆရာမလေးကို ပြောရဦးမယ်တော့၊

ဆရာမလေးရဲ့ယတြာက သိပ်စွမ်းတာပဲ၊

ကျုပ်ယောက်ျားကြီး အခု အိမ်ကပ်နေပြီလေ၊

အိမ်ကပ်တာမှ ခွာလို့တောင် မရတော့ဘူး

တော့၊

ဟို မယားငယ်မ သူများသတ်လို့ သေပြီလေ၊

ကောင်းတယ် ... သူများလင်ကို ကြာခိုချင်

တဲ့ဟာမ ... အသတ်ခံရတာတောင် နည်းသေး

တယ်”

ဟု အားပါးတရ ပြောလေ၏။

နှင်းဒေဝီမှာ သူမ၏ အပြောကြောင့် ...

“အို ... ဒီလိုမပြောပါနဲ့ ဒေါ်တင့်တင့်ရယ်၊

ဟိုမိန်းကလေးခမျာ သူများသတ်လို့ သေရရှာ

တာ သနားပါတယ်ရှင်၊

သူသေတော့ အဒေါ်ယောက်ျားကိုရော ပုလိပ်

တွေက လာပြီး မေးမြန်းသေးလား”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။

ဒေါ်တင့်တင့်မှာ စားနေရာက မျက်လုံးလှန်ကြည့်လျက် ...

“မေးပါတော် ... ကျုပ်ယောက်ျားတောင်

ပုလိပ်ဌာနကို လိုက်သွားရသေးတယ်၊

အမှုက လက်သည်မပေါ်လို့ အပိုင်ဌာနက

စီအိုင်ဒီကို လွှဲ ပေးလိုက်တယ်ဆိုပဲ၊

ကျုပ်ကတော့ ကျေနပ်တယ်တော့၊

တရားခံမပေါ်ပါစေနဲ့လို့တောင် ဆုတောင်းမိ

ပါရဲ့၊

ဒီလိုဟာမမျိုးကို သတ်ပစ်တဲ့လူကို ကျေးဇူး

တင်တာ အမှန်ပါပဲ”

ဟု ပြောဆိုပြန်၏။

နှင်းဒေဝီမှာ ဒေါ်တင့်တင့်၏စိတ်အားတက်ကြွစေပုံကို ကြည့်

ရှင်း စိတ်မသက်မသာဟန်ဖြင့် သက်ပြင်းချလိုက်မိလေ၏။

www.burmeseclassic.com

တစ်ခုသော နေ့လယ်ခင်း၌ ...

နှင်းဒေဝီသည် လျှော်ဖွယ်ပြီးသောအဝတ်များကို ခြံထဲ၌ လှန်း
နေလေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် ခြံရှေ့သို့ ကားထိုးရပ်သံကြားလိုက်ရပြီး
ဟွန်းသံကိုပါ ကြားလိုက်ရ၏။

ရွှေမင်းသမီးစာပေ

သူမသည် စူးစမ်းဟန်ဖြင့် တစ်ချက်မျှ လှမ်းကြည့်ရင်း ခြံဝ
သို့ လျှောက်သွား၏။

ကားမောင်းသူမှာ အသက်လေးဆယ်ဝန်းကျင် လူကြီးတစ်
ဦးဖြစ်၍ ကားထဲမှ ထွက်လာကာ ...

“ပယောဂကုတ်ခဲဆရာကြီး ဦးသူတော်တို့ အိမ်
များလားကွဲ့”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ဒါပေမဲ့ ... အဘ မရှိ
တော့ပါဘူး။

ဆုံးသွားတာ တစ်လလောက် ရှိပါပြီ၊

ဘာအကြောင်းများ ရှိပါသလဲရှင်”

နှင်းဒေဝီ၏စကားကိုကြားလျှင် လူကြီးမှာ ငိုငံကျသွားလေ၏။

“ဒါဆိုရင်တော့ ဒုက္ခပါပဲကွယ်၊

ကျုပ်က အားကိုးပြီးတော့ လာခဲ့မိတာ၊

အိမ်မှာ လူနာကလည်း အခြေအနေ ဆိုးနေ

တယ်၊

တခြားဆရာရော ဘယ်မှာများ ရှိသေးလဲ
လုံမကြီး”

လူကြီး၏အမေးကြောင့် နှင်းဒေဝီသည် ခြံတံခါးကိုဖွင့်ပေး
ရင်း ...

“ဒီအတွက်တော့ ဦးကြီး စိတ်မပူပါနဲ့၊

အိမ်ပေါ်တက်ပြီး ခဏလေး ထိုင်စောင့်ပေးပါ

ရှင်၊

ကျွန်မက ဦးသူတော်ရဲ့သမီး နှင်းဒေဝီပါ။

အဖေ့ရဲ့ ပညာအမွေကို ဆက်ခံတဲ့လူဆို

လည်း မမှားပါဘူး။

လူနာကို ကျွန်မ လိုက်ကြည့်ပေးပါ့မယ်”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် လူကြီးမှာ မျက်နှာဝင်းပသွားပြီး ...

“ဟာ ... ဒါဆို တော်သေးတာပေါ့ ငါ့တူမ

ကြီးရာ၊

ငါ့တူမကြီး ပြင်ဆင်စရာရှိတာ ပြင်ဆင်ပါ။

ဦးကြီး ကားပေါ်ကပဲ စောင့်နေလိုက်ပါ့မယ်”

www.burmeseclassic.com

ဟု ဆိုလေ၏။
 နှင်းဒေဝီသည် အိမ်ပေါ်သို့ ပြန်တက်ခဲ့ပြီး ဘုရားစင်ရှိ
 ဆေးလွယ်အိတ်ကို ယူလိုက်၏။
 ထို့နောက် ဘုရားကန်တော့ပြီး ခြံထဲသို့ ပြန်ဆင်းခဲ့လေ၏။
 လူကြီးသည် သူမ ကားပေါ်ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်
 ကားစက်နှိုး၍ ထွက်ခွာလိုက်၏။

လမ်းခုလတ်သို့ရောက်လျှင် သူမက ...

“လူနာရဲ့အခြေအနေလေး ကျွန်မကို ပြောပြ
 ထားပါ။

ဦးကြီးကရော လူနာနဲ့ ဘယ်လိုတော်စပ်ပါ
 သလဲရှင်”

ဟု မေးမြန်းမိ၏။

လူကြီးမှာ ကားမောင်းနေရာမှ သက်ပြင်းချမိရင်း ...

“ကျုပ်က လူနာနဲ့ ဘာမှ မတော်စပ်ပါဘူး
 ကွယ်။

လူနာက ကျုပ်တို့အိမ်နီးနားချင်းတွေ ဝိုင်းဝန်း

စောင့်ရှောက်နေရတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။

ကျုပ်က သူ့ဌေးအိမ်က ကားကို မောင်းပေးရ
 တဲ့ ဒရိုင်ဘာ ဦးကျောက်မောင်ပါ။

သူ့ဌေး ခရီးထွက်နေတုန်း ကားကို အိမ်ယူ
 ထားရလို့ အခုလို တူမကြီးကို ခေါ်နိုင်တာပေါ့
 ကွယ်။

အင်း... လူနာနဲ့ပတ်သက်ပြီးပြောရရင်တော့
 လူနာဟာ မင်းကတော်တစ်ယောက်ပါကွယ်။

ဦးလေးတို့ဆီကို ရောက်လာတာ တစ်နှစ်
 ကျော်လောက်ပဲ ရှိဦးမယ်ကွဲ့။

သူက ငွေမရှိပေမယ့် မင်းကျစိုးကျတွေ့ရဲ့
 ဓလေ့အတိုင်း အခြေကတော့ ခပ်ကြီးကြီးပဲကွဲ့။

ဆွေမျိုးသားချင်းတစ်ယောက်မှ မပါဘဲ ဦး
 လေးတို့ရပ်ကွက်ထဲမှာ လာနေတာကွဲ့။

ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့လည်း သိပ်ဆက်ဆံလေ့ မရှိ
 ဘူး။

www.burmeseclassic.com

ဒီနေ့မနက် သူ့အိမ်ထဲကနေ ငိုသံရော၊ ရယ်
သံတွေပါ ကြားရတယ်။

ပြီးတော့ ... သူတစ်ယောက်တည်း စကား
တွေပြောနေတာကို တွေ့ရတယ်။

ဦးလေးတို့ အိမ်နီးနားချင်းတွေ တိုင်ပင်ပြီး
အခုလို ပယောဂဆရာ လာပင့်ရတာပါကွယ်”

ဟု ရှင်းလင်းပြလေ၏။

သူမသည် ဦးကျောက်မောင်၏စကားကို နားထောင်ရင်း
မင်းကတော်ဟောင်း ဝေဒနာရှင်အား များစွာစိတ်ဝင်စားသွားမိ၏။

ကားလေးသည် ပုဇွန်တောင်ချောင်းနံဘေးရှိ ရပ်ကွက်လေး
တစ်ခုဆီသို့ ရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်၏။

လူကြီးသည် ကားကို လမ်းထိပ်တွင်ရပ်၍ တဲအိမ်လေးများ
စိတ်နှိုးနေသော ရပ်ကွက်လေးထဲသို့ ဦးဆောင်ခေါ်သွားလေ၏။

လူများစုဝေးနေသော တဲအိမ်လေးတစ်လုံး၏ရှေ့သို့ ရောက်
လျှင် ထိုလူများသည် ဦးကျောက်မောင်ကို မြင်တွေ့သွားပြီး ...

“ကြာလှသည်လား ဦးကျောက်ရာ၊

အထဲမှာ ဟိုမိန်းမ သိပ်သောင်းကျန်းနေ
တယ်၊

ဘယ်သူမှ အနားမကပ်ဝံ့ဘူးဗျို့”

ဟု လှမ်းပြော၏။

ဦးကျောက်မောင်မှာ ထိုလူများအား လက်ကာပြုလျက် နှင်း
ဒေဝီအား တဲလေးအတွင်းသို့ ခေါ်သွား၏။

အတွင်း၌မူ ချွေးများရွှဲနှစ်လျက် ဆံပင်ဖရိုဖရဲဟန်ရှိသော
အမျိုးသမီးတစ်ဦးသည် ကျောပေးထိုင်နေ၏။

နှင်းဒေဝီသည် သူမအနီးသို့ လျှောက်သွားပြီး နံဘေး၌
ထိုင်ချလိုက်၏။

စူးစမ်းလိုသည့်လူများသည် အိမ်လေးထဲသို့ တိုးကြိတ်ကြည့်
ရှုနေသဖြင့် နှင်းဒေဝီက ...

“တစ်ဆိတ်လောက် လူရှင်းပေးပါလား ...

ဦးကျောက်မောင်၊

လူနာမှာ အစွဲရှိမရှိ ကျွန်မ စစ်ဆေးရမှာမို့
အာရုံမများချင်ဘူး”

ရွှေမင်းသမီးစာပေ

ဟု ပြောလိုက်၏။

ဦးကျောက်မောင်သည် တိုးကြိတ်ကြည့်ရှုနေသော လူများ
ကို အပြင်ထွက်ပေးရန် ပြောဆိုပြီး တဲအိမ်လေး၏ဝါးကပ်တံခါးကို
ဆွဲကာထားလိုက်၏။

နှင်းဒေဝီသည် ထိုအမျိုးသမီး၏ မျက်နှာရှေ့မှ အုပ်မိုးနေ
သော ဆံပင်များကို ဆွဲဖယ်လျက် မျက်နှာကိုကြည့်ရန် ကြိုးစားလိုက်
၏။

ထိုအမျိုးသမီးသည် သူမ၏လက်ကို ဆတ်ခနဲ ဖယ်ချလိုက်
၏။

“ငါ့ကို မထိနဲ့၊ ငါက မင်းကတော်ဟဲ့ ...

မင်းကတော်၊

ထွက်သွား ... ငါ့ရှေ့က ထွက်သွားစမ်း”

ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် အော်ဟစ်လိုက်
သောအသံကြောင့် နှင်းဒေဝီမှာ သူမ၏လက်အဖုံကို ချုပ်ကိုင်၍
မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်၏။

ထိုသို့ကြည့်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ...

ရွှေမင်းသမီးစာပေ

သူမတစ်ကိုယ်လုံးရှိ သွေးများ ဆူပွက်သွားသလို ခံစားလိုက်ရ၏။

အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်ထားသော သူမ၏နှုတ်ခမ်းများမှာ ဆတ်ဆတ်တုန်လျက် ...

“ငါ့လက်ကို လွှတ်စမ်း၊

ငါ့လင် မင်းကြီးသိရင် နင် မလွယ်ဘူးနော်၊

ဒါလင်ရေ... ဒါလင်... အိုင်ကို ကယ်ပါဦး

ဒါလင်ရဲ့၊

ဟီး .. ဟီး .. ဟီး”

အမျိုးသမီးကြီးမှာ နှင်းဒေဝီ၏လက်မှ ရုန်းကန်ရင်း ကလေးတစ်ယောက်လို အော်ဟစ်ငိုယိုလိုက်၏။

နှင်းဒေဝီသည် ဖမ်းချုပ်ထားသော အမျိုးသမီး၏လက်ကို လွှတ်ချလိုက်ပြီး ဆတ်ခနဲ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်၏။

သူမ ရွှေလှမ်းများကို နောက်ပြန်ဆုတ်လိုက်မိ၏။

“ဘာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ တူမကြီး၊

ဦးလေး ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

ရွှေမင်းသမီးစာပေ

ဦးကျောက်မောင်၏အမေးကြောင့် နှင်းဒေဝီမှာ ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို မှင်တက်နေရာမှ ...

“ကျွန်မကို ပြန်ပို့ပေးတာ အကောင်းဆုံးပါပဲ

ဦးလေး၊

သူ့ရောဂါက ပယောဂမဟုတ်ဘူး ... လင်

တရား ... ဥစ္စာရူး ... ရောဂါရှင့်၊

ကျွန်မ ပြန်မယ်”

ဟု ခပ်မာမာအသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“ကောင်းပါပြီ တူမကြီးရယ်၊

ဦးလေး ငါ့တူမကြီးကို ပြန်ပို့ပေးဖို့မယ်၊

ခြေကြွေ ဘယ်လောက်ပေးရမလဲကွဲ့”

နှင်းဒေဝီမှာ အမျိုးသမီးအား စူးစိုက်ကြည့်လျက်ပင် ...

“မလိုပါဘူး ဦးလေး ...

ကျွန်မကိုသာ ပြန်ပို့ပေးပါ”

ဟု ဆိုလိုက်လျှင် ဦးကျောက်မောင်မှာ အိမ်ပြင်၌ ရပြန်ကြောင့် နေသူများကို ခေါင်းယမ်းပြရင်း အပြင်သို့ ထွက်သွား၏။

ရွှေမင်းသမီးစာပေ

www.burmeseclassic.com

ကားပေါ်သို့ ရောက်လျှင် နှင်းဒေဝီက ...

“အဲဒီအမျိုးသမီးက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီပုံစံ ဖြစ်သွားရတာလဲရှင်”

ဟု မေးလိုက်ရာ ဦးကျောက်မောင်က ...

“ကျုပ်တို့လည်း သူနဲ့ပတ်သက်တဲ့ နောက် ကြောင်းကို သေသေချာချာ မသိပါဘူးကွယ်၊

ဒါပေမဲ့ ... အရပ်ထဲက လူတချို့ ပြောကြ တာက သူဟာ အိမ်မီးလောင်မှုဖြစ်ပြီး ယောက်ျား ရော၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကိုပါ ဆုံးရှုံးခဲ့ရတယ်လို့ ပြောကြတယ်၊

သူ့ကို ရူးလို့ရူးမှန်းတောင် သတိမထားမိပါ ဘူးကွယ်၊

ဒီနေ့မနက် သောင်းကျန်းနေတော့မှပဲ အမှောင့်ဝင်တယ်မှတ်လို့ တူမကြီးကို လာပင့်ခဲ့မိ တာပါ၊

တူမကြီးပြောမှပဲ အနှောင့်မဝင်ဘဲ စိတ်မမှန်

ရွှေမင်းသမီးစာပေ

ဘူးဆိုတာ သိရတာပါကွယ်”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ ဤသို့ဖြင့် ...

ကားလေးသည် တရိပ်ရိပ်မောင်းနှင်လာရာ နှင်းဒေဝီ နေ ထိုင်သောရပ်ကွက်သို့ပင် ရောက်ရှိခဲ့လေ၏။

ခြံရှေ့သို့ရောက်လျှင် သူမသည် ကားပေါ်မှ ဆင်း၍ ...

“အခုလို ပြန်ပို့ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင် ပါတယ် ဦးလေး၊

လမ်းကြိုရင်လည်း ကျွန်မအိမ်ကို ဝင်လို့ရပါ တယ်ရှင်”

ဟုဆိုကာ ခြံတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့လေ၏။

ခြံတံခါးဖွင့်ဝင်ခဲ့သော ... သူမ၏ခြေလှမ်းများ လေးကန်နေ သလို စိတ်အစဉ်မှာလည်း ကိုယ်နှင့်ကင်းကွာနေသလို ခံစားနေရ ၏။

သူမ၏မျက်လုံးများသည်ကား နာကြည်မှုခံစားချက်များ ပုံးလွှမ်းနေသည် မဟုတ်ပါလား။

ရွှေမင်းသမီးစာပေ

ညသည် တဝန်းဝန်းရွာကျနေသည့် မိုးသံများအောက်၌
နိမ့်သက်နေရှာ၏။

ပုစွန်တောင်ချောင်းနံဘေးရှိ ရပ်ကွက်လေးသည်ကား သည်း
တန်သောမိုးနှင့် ချမ်းစိန်သောအအေးဓာတ်ကြောင့် အပြင်ထွက်သူပင်
မရှိချေ။

ရွှေမင်းသမီးစာပေ

ထိုရပ်ကွက်လေး၏ လူသွားလမ်း၌မူ ဖိုးကာအင်္ကျီရှည် ဝတ်ဆင်ထား၍ ဦးထုပ်ဆောင်းထားသော လူရိပ်တစ်ခုသည် တရွေ့ရွေ့ လျှောက်လှမ်းလာ၏။

ထိုလူရိပ်သည် လူသွားလမ်းအတိုင်း လျှောက်သွားပြီး တဲအိမ်လေးတစ်လုံးရှေ့သို့ ရောက်လျှင် ချိုးကွေ့ဝင်လိုက်၏။

တဲအိမ်လေး၏အတွင်း၌မူ အမျိုးသမီးတစ်ဦးသည် အိမ်ဝအား ကျောပေးလျက် အိပ်မောကျနေ၏။

ထိုလူသည် တဲအိမ်လေး၏ ဝါးကပ်တံခါးကို ဆွဲဖယ်၍ အထဲသို့ ဝင်လိုက်၏။

အိပ်စက်နေသော အမျိုးသမီးမှာ ဝါးကပ်ရွှေသံကြောင့် နိုးသွားပြီး ဆတ်ခနဲ ထထိုင်ကာ ...

“ဒါ ... ဒါလင်လားဟင် ...

ဒါလင် ... ဒါလင် အိုင်ဆီ ပြန်လာပြီ၊

ပြန်လာပြီ ... ပြန်လာပြီ”

ဟု ရေရွတ်လိုက်၏။

အမျိုးသမီးသည် အိမ်ပေါက်ဝသို့ ပြေးသွားပြီး ထိုလူအား

ရွှေမင်းသမီးစာပေ

ဆွဲဖယ်လိုက်၏။

လူစိမ်းသည် ငိုက်ကျသွားသော ဦးထုပ်အား လက်ညှိုးဖြင့် ပင့်တင်လျက် သူမအား ဆောင့်တွန်းလိုက်၏။

အမျိုးသမီးမှာ ဝါးကြမ်းပေါ်သို့ ထိုင်လျက်လဲကျသွားပြီး...

“ဒါလင်ရယ် ... လုပ်ရက်လိုက်တာ၊

အဟင့် .. ဟင့် .. ဟင့်၊

အိုင်အပေါ် ရက်စက်လိုက်တာ၊

ဟီး .. ဟီး .. ဟီး”

ဟု ရှိုက်ကြီးတင် ငိုချလိုက်လေ၏။

လူစိမ်းသည် သူမနံ့ဘေး ခူးထောက်ထိုင်လျက် မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ ...

“မိန်းမယုတ်မ ... သူတစ်ပါး အိမ်ထောင်

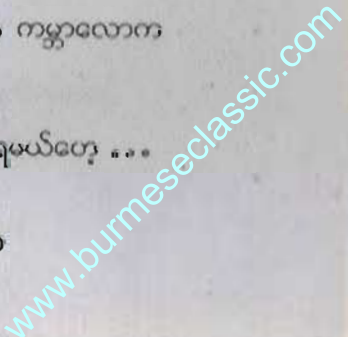
ရေးကို ဖျက်ဆီးတဲ့ဟာမ၊

နင့်လိုမိန်းမယုတ်တွေ မရှိမှ ကမ္ဘာလောက

ကြီးဟာ သန့်ရှင်းလိမ့်မယ်၊

နင့်ကို သတ်ရမယ်၊ သက်ရမယ်ဟေ့ ...

ရွှေမင်းသမီးစာပေ

ဟား ဟား ဟား ဟား”

ဟု ကြုံးဝါးလျက် သူမ၏လည်မျိုအား လက်အစုံဖြင့်
ဖိညှစ်လိုက်လေ၏။

အမျိုးသမီးမှာ ထိုသူ၏လက်မှ ရုန်းကန်လိုက်၏။

လူစိမ်းသည် အမျိုးသမီး၏ဆံပင်မှ ဆွဲကိုင်၍ အနီးရှိ ရေ
ဖလုံကို ဆွဲယူလိုက်၏။

ရေဖလုံကြီးထဲ၌မူ ရေများအပြည့် ရှိနေ၏။

ထိုလူသည် အမျိုးသမီး၏ခေါင်းကို ဖလုံထဲ ဆွဲနှစ်လျက်

...

“သေစမ်း ... သေစမ်း ...

မိန်းမယုတ်တွေရဲ့ သွားရာလမ်းဟာ ဒါပဲကွာ

ဒါပဲ ...ဟား ဟား ဟား ဟား”

နံနက်ခင်းတစ်ခု၌ ...

နှင်းဒေဝီသည် ဈေးဝယ်ရန်အတွက် ဈေးခြင်းတောင်းကို
ဖွဲ့လျက် ထွက်ခဲ့၏။

“တစ်ယောက်တည်းနေတဲ့ အမျိုးသမီးတွေ
အိမ်တံခါးကို လုံအောင်ပိတ်ဖို့ လိုနေပြီဗျာ

တစ်လောက ... အမျိုးသမီးတစ်ယောက်
အသတ်ခံရတယ်။

အခု ... နောက်တစ်ယောက် အသတ်ခံရ
ပြန်ပြီဗျို့။

ဒီနေ့ထုတ် သတင်းစာတွေ အကြောင်းစုံ
သိချင်ရင် ဝယ်ဖတ်ကြဗျို့။

သတင်းစာ ... သတင်းစာတွေ”
အသံကြောင့် သူမ ခြေလှမ်းတုံ့သွားမိ၏။

နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ သတင်းစာရောင်းသော လူငယ်
လေးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရ၏။

သူမသည် လူငယ်လေးအား လှမ်းခေါ်လျက် သတင်းစာ
တစ်စောင် ဝယ်လိုက်၏။

ချက်ချင်းပင် ဖွင့်၍ဖတ်ရှုရာ လူသတ်မှုသတင်းကို တွေ့ရ
လေ၏။

ထိုသတင်းဖတ်မိလျှင် သူမ အံ့အားသင့်လျက် တုန်လှုပ်
သွား၏။

ထို့ကြောင့် ဈေးသို့မသွားတော့ဘဲ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်
ခဲ့မိ၏။

အိမ်သို့ရောက်လျှင် အဝတ်အစားများလဲလှယ်လျက် အပြင်
သို့ ပြန်ထွက်ခဲ့၏။

သူမသည် လန်ချားတစ်စီးကို ငှားရမ်းကာ ပုစွန်တောင်
ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။

ပုစွန်တောင်ချောင်းနံဘေးရှိ ရပ်ကွက်သို့ရောက်လျှင် ပုလိပ်
များ ခြေချင်းလိမ်နေသည့် တဲအိမ်လေးထဲသို့ ဝင်သွား၏။

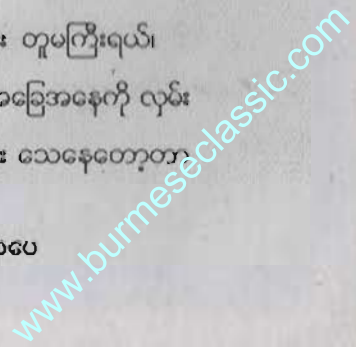
မျက်နှာမသာမယာဖြင့် ထိုင်နေသော ဦးကျောက်မောင်ကို
မြင်လျှင် ...

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဦးကျောက်မောင်ရယ်
... ဟိုအမျိုးသမီး ဘာလို့ အသတ်ခံရတာလဲရှင်”

ဟု အလျင်စလို မေးမြန်းမိ၏။

“ကျုပ်လည်း မသိပါဘူး တူမကြီးရယ်။

မိုးလင်းလို့ ကျုပ်တို့ သူ့အခြေအနေကို လှမ်း
ကြည့်တော့ ရေလုံထဲ နစ်ပြီး သေနေတော့တာ

ပါပဲ”

ဦးကျောက်မောင်၏စကားအဆုံးတွင် အိမ်ရှေ့ဆီမှ ...

“ဖီအိုင်ဒီက ခုံထောက်ကြီးတွေ ရောက်လာ

ပြီ၊ ခုံထောက်ကြီးတွေ ရောက်လာပြီ”

ဆိုသော အသံမလဲများ ကြားလိုက်ရလေ၏။

သက္ကလတ်ကုတ်အင်္ကျီဝတ် အရပ်ထောင်ထောင်မောင်း

မောင်း လူတစ်ဦးနှင့် လူဝကြီးတစ်ဦးသည် တဲအိမ်လေးအတွင်းသို့ လှမ်းဝင်လာ၏။

ဦးကျောက်မောင်မှာ ပျာပျာသလဲအမှုအရာဖြင့် နေရာဖယ် ပေးလျက် ...

“ကြွပါခင်ဗျ ... ခုံထောက်ကြီးတို့ ဒီဘက်

ကြွ ... ကြွပါ”

ဟု ခရီးဦးကြိုပြုလိုက်လေ၏။

ခုံထောက်နှစ်ဦးသည် ၎င်းတို့၏မျက်နှာချင်းဆိုင်၌ ဝင်ထိုင်

ကြပြီးနောက် ဦးကျောက်မောင်နှင့် နှင်းဒေဝီအား အကဲခတ်ကြည့်ရှု ကြ၏။

နှင်းဒေဝီမှာ သက္ကလတ်အင်္ကျီဝတ်လူ၏အကြည့်ကြောင့်

အနေရခက်သွားပြီး ...

“ဦးကျောက်မောင် ... ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါ

ဦးရှင့်”

ဟု ပြောဆိုကာ ထိုင်နေရာမှ ထွက်ခွာခဲ့လေ၏။

ညသည် ...

ဖားအော်သံများ၊ ပုစဉ်းရင်ကွဲအော်သံများဖြင့် ငြိမ်သက်နေ
၏။

နှင်းဒေဝီမှာ သူမ၏ ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီးပေါ်၌ ဖယောင်း
တိုင်မီးများ ထွန်းညှိနေလေ၏။

ရွှေမင်းသမီးစာပေ

သူမ ထွန်းညှိသော ဖယောင်းတိုင်၏ရှေ့၌မူ မွှေးစားဖခင်
ကြီး ဦးသူတော်၏ ပုံတူကားချပ်ကြီး ချိတ်ဆွဲထား၏။

သူမသည် ဖယောင်းတိုင်ထွန်းညှိပြီးနောက် ကြမ်းပေါ် ကျွဲ
ကျွဲလေး ထိုင်လျက် ...

“အဘရယ် ... ဒေဝီ ဘာလို့ ဒီလောက်
တောင် ကံဆိုးနေရတာလဲ။

လူမမယ် ကလေးအရွယ်တည်းက ဖခင်
နယ်ပိုင်မင်းကြီးရဲ့ မောင်းထုတ်မှုကြောင့် ဒေဝီဟာ
လမ်းပေါ်ရောက်ခဲ့ရတယ်။

ဒေဝီမေမေဟာလည်း နှလုံးရောဂါဝေဒနာ
ပြင်းထန်ပြီး လမ်းဘေးဖျပ်မှာတင် အသက်ဆုံး
ခဲ့ရတယ်။

အဘရဲ့မွှေးစားမှုကြောင့် နယ်လှည့် ပယောဂ
ကုဆရာဘဝကို ရောက်ခဲ့ရပြန်တယ်။

ဒေဝီတို့ ရှမ်းပြည်ဘက်သွားရင်း တောထဲမှာ
မြွေမျိုခြင်းကို ဒေဝီခံခဲ့ရတယ်။

အဘနဲ့ ကိုစိုင်းဖေရဲ့ကျေးဇူးကြောင့် ဒေဝီ
အသက်မသေခဲ့သလို မြွေကြီးရဲ့ဗိုက်ထဲက စိန်တုံး
ကြီးကို ဒေဝီတို့ ရခဲ့ကြတယ်။

စိန်တုံးကြီးကို ရောင်းချပြီး ဒေဝီတို့သား
အဖတွေ ဒီနေရာလေးမှာ အတည်တကျ နေထိုင်
ခွင့် ရခဲ့ကြတယ်မဟုတ်လား။

ဘဝမှာ အေးချမ်းစွာ နေခွင့်ရလို့ ပျော်ရွှင်
ကြည်နူးမယ်မှ ကြံရုံရှိသေးတယ် ...

အဘကပါ လူ့လောကထဲက ထွက်ခွာသွားခဲ့
တယ်။

ဒေဝီဘဝက ဒီလိုပဲ အထီးကျန်မှု၊ မေတ္တာ
တရားကင်းမဲ့မှုတွေနဲ့ပဲ အဆုံးသတ်တော့မှာလား
အဘရယ်။

ဒေဝီဘဝကြီးတစ်ခုလုံး ကပြောင်းကပြန်လုပ်
ခဲ့တဲ့ တရားခံဟာ ဖေဖေရဲ့နောက်မိန်းမ ...
အိုင်းရစ်မေပဲ အဘ။

www.burmeseclassic.com

အိုင်းရစ်မေကြောင့် ဒေဝီဘဝတစ်ခုလုံး စုတ်
ပြတ်သတ်ခဲ့ရတာ၊

သူ့ကို ဒေဝီ သိပ်မုန်းတယ်၊

သူ့ကို ဒေဝီလက်နဲ့ ကိုယ်တိုင် သတ်ပစ်ချင်ခဲ့
တယ်၊

ဒါပေမဲ့ ဒီအခွင့်အရေးကို ဒေဝီ မရတော့ဘူး
အဘ၊

အိုင်းရစ်မေ သေပြီ၊

လူသတ်သမားရဲ့လက်ချက်ကြောင့် ဒင်း သေ
သွားပြီ အဘ ... သေသွားပြီ၊

ဒေဝီလေ ... အခုချိန်မှာ သိပ်အားငယ်တာပဲ
အဘရယ်၊

လူသတ်သမားက တစ်ယောက်တည်းနေတဲ့
အမျိုးသမီးတွေကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်
နေပြီ အဘ၊

ဒေဝီ ... ဒေဝီ ... ကြောက်တယ်၊ ကြောက်

ရွှေမင်းသမီးစာပေ

တယ် အဘ ... ဒေဝီ သိပ်ကြောက်တာပဲ”

ဟု ရင်ဖွင့်ကာ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုချလိုက်လေ၏။

သူမ၏ အိမ်အပြင်၌မူ အရိပ်နှစ်ခုသည် လှစ်ခနဲ လှုပ်ရှား
သွား၏။

ထိုအဖြစ်ကိုကား နှင်းဒေဝီတစ်ယောက် မသိနိုင်အောင်ပင်
ငိုကြွေးနေရှာ၏။

သူမသည် အတန်ကြာအောင် ငိုကြွေးပြီးလျှင် ဆတ်ခနဲ
ခေါင်းထောင်သွား၏။

သူမ၏မျက်ဝန်းများသည်ကား ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်း
လောက်အောင် မီးဝင်းဝင်းတောက်မတတ် ဖြစ်နေ၏။

သူမသည် ထိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်၏။

ထို့နောက် တောင့်တောင့်ကြီးရပ်လျက် အိပ်ခန်းအတွင်းသို့
တရွေ့ရွေ့လျှောက်ဝင်သွား၏။

အတန်ကြာလျှင် အိပ်ခန်းအတွင်းမှ လူရိပ်တစ်ခု ပြန်ထွက်
လာ၏။

သို့သော် ...

ရွှေမင်းသမီးစာပေ

နှင်းဒေဝီမဟုတ်ဘဲ လောင်းကုတ်အင်္ကျီရှည်ဝတ်ကာ ဦးထုပ်
ဆောင်းထားသော လူတစ်ယောက်။

လောင်းကုတ်အင်္ကျီဝတ်လှူသည် ပယောဂဆရာကြီး ဦးသူ
တော်၏ပုံတူပန်းချီကားရှေ့ ခြေစုံရပ်လျက် ...

“ဟား .. ဟား .. ဟား .. ဟား ..

နှင်းဒေဝီ ... နှင်းဒေဝီ ... နင် ငါ့ကို ကျေးဇူး

တင်လိုက်စမ်း နှင်းဒေဝီ၊

ရွှေမင်းသမီးစာပေ

ငါဆိုတဲ့လူက သိပ်ရဲရင့်ပြီး သိပ်သတ္တိရှိတဲ့
ယောက်ျားကွ... ယောက်ျား၊

နယ်ပိုင်မင်း ရွှေမောင်လိုမျိုး၊ ကျောက်ပွဲစား
လူလေးလိုမျိုး ခပ်ညံ့ညံ့ယောက်ျားမဟုတ်ဘူးကွ၊

လောကကြီးထဲကနေ လူ့ကျင့်ဝတ်ဖောက်ပြား
တဲ့ မိန်းမယုတ်တွေ၊ မိန်းမဆိုးတွေကို ဖယ်ရှားပေး
နေတဲ့ သူတော်ကောင်းကွ... သူတော်ကောင်း၊

နှင့်အတွက် မိန်းမယုတ်မ အိုင်းရစ်မေကို ငါ
အပြတ်ရှင်းပေးခဲ့ပြီ၊

ဒီလိုပဲ... သူတစ်ပါးအိမ်ထောင်ကို ဖျက်ဆီး
ဖို့ကြံစည်တဲ့ မြလေးဆိုတဲ့ အငြိမ့်မင်းသမီးတစ်
ယောက်ကိုလည်း ငါ ရှင်းလိုက်ပြီ၊

နတ်ဆိုးပူးနေတဲ့ မိန်းမယုတ်တွေကို ဖယ်ရှား
ပေးတဲ့ ငါ့ကို မင်း ကျေးဇူးတင်လိုက်စမ်းပါ၊
ကျေးဇူးတင်လိုက်စမ်းပါ နှင်းဒေဝီ၊

ဟား .. ဟား .. ဟား .. ဟား .. ဟား”

ရွှေမင်းသမီးစာပေ

ဟု ခြောက်ကပ်အက်ကွဲသောအသံဖြင့် ကြုံးဝါးလိုက်လေ
၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ...

မှောင်ရိပ်ထဲမှ လူရိပ်နှစ်ခုမှာ လှုပ်ရှားသွားပြီး တစ်တောင်
မျှရှိသော တုတ်တစ်ချောင်းသည် လေထဲ ဝဲပျံသွား၏။

ထိုတုတ်ချောင်းသည် လောင်းကုတ်နှင့်လူ၏နောက်စေ့ကို
ထိမှန်သွားပြီး ထိုလူမှာ ကြမ်းပေါ် ဗိုင်းခနဲ ပစ်လဲကျသွားလေတော့
၏။

ထိုအခါမှ ...

မှောင်ရိပ်ထဲမှ လူနှစ်ယောက်သည် အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာ
ကြလေ၏။

၎င်းတို့သည် မေ့မြောနေသည့်လူအနီး၌ ဒူးထောက်ထိုင်
လျက် ထိုသူ၏ဦးထုပ်ကို ဆွဲဖယ်လိုက်၏။

“အဖြစ်က မယုံနိုင်လောက်အောင်ပါပဲလား
ကိုမင်းနောင်ရာ၊

နှင်းဒေဝီနဲ့ လူသတ်သမားဟာ တစ်ယောက်

ရွှေမင်းသမီးစာပေ

တည်း ဖြစ်နေပါလား။

သိပ်ကိုချောမောလှပတဲ့ သူ့မျက်နှာလေးနဲ့ မအပ်စပ်လိုက်တာဗျာ”

ဆားပုလင်းမင်းနောင်သည် ကုတ်အင်္ကျီထဲမှ ရီကော်ဒါစက် ငယ်လေးအား ချောက် ... ခနဲ ပိတ်လိုက်ရင်း ...

“ကျုပ်တို့ ဒီကိုလာခဲ့တာ တရားခံဖမ်းဖို့ မဟုတ်ပါဘူး။

မင်းကတော်ဟောင်း အိုင်းရစ်မေ သေဆုံးမှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဒရိုင်ဘာ ဦးကျောက်မောင်ဆီက ရတဲ့ ... အိုင်းရစ်မေ မသေခင် ပယောဂကု ဆရာ မတစ်ယောက်ကို ပင့်ခဲ့သေးတယ်ဆိုတဲ့သတင်း ကြောင့် စုံစမ်းဖို့ သက်သက်လာခဲ့ရတာပါ။

မမျှော်လင့်ဘဲ အိုင်းရစ်မေ သေဆုံးမှုရော၊ အငြိမ်းမင်းသမီးကျ မြလေး သေဆုံးမှုနဲ့ပါ ပတ် သက်နေတဲ့ တရားခံကို ဖမ်းဆီးမိလျက်သား ဖြစ် သွားပြီ။

တကယ်တော့ ...

နှင်းဒေဝီဟာ ငယ်စဉ် ကလေးဘဝတည်းက စိတ်ဒဏ်ရာရခဲ့တဲ့ သနားစဖွယ် မိန်းကလေးတစ် ယောက်ပါ။

သူ့ရင်ထဲက အားငယ်စိတ်တွေ၊ သိမ်ငယ် စိတ်တွေအတွက် အားနွဲ့တဲ့မိန်းမသားဘဝကို စက် ဆုပ်နေပုံရတယ်ဗျ။

ပြီးတော့ ...

လူ့ကျင့်ဝတ်ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ အိမ်ထောင်ရှိ ယောက်ျားတွေနဲ့ပတ်သက်တဲ့ မိန်းမတွေကိုလည်း မိန်းမယုတ်ဆိုပြီး နာကြည်း မုန်းတီးနေပုံ ရတယ် ဗျ။

ဒါကြောင့် ... သူမရဲ့ မသိစိတ်မှာ ဖြစ်ပေါ် နေတဲ့ ရဲဝံ့တဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့စိတ်နဲ့ လူ သတ်မှုတွေကို ကျူးလွန်ခဲ့တယ်။

တကယ်တော့ဗျာ ...

www.burmeseclassic.com

သူမဟာ သိပ်ကို သနားစရာကောင်းတဲ့
စိတ်ဝေဒနာရှင်တစ်ဦးပါပဲ။

စိတ်ဝေဒနာရှင် ဖြစ်နေပေမယ့် ဥပေဒေနဲ့
ပတ်သက်နေတော့လည်း လုပ်သင့်တဲ့ တရားနည်း
လမ်းအတိုင်း ကျုပ်တို့ ဆောင်ရွက်ရမှာပေါ့ အိုင်ပီ
ရယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

စုံထောက်ကြီးဦးပြီးချီသည် မျက်ရည်များ၊ ချွေးများဖြင့်
နွမ်းလျနေသော နှင်းဒေဝီ၏မျက်နှာအား ငေးစိုက်ကြည့်ရှင်း သက်
ပြင်းချလိုက်မိ၏။

“တရားခံမိန်းကလေးကိုကြည့်ပြီး ကျုပ်ရင်
ထဲမှာ မကောင်းလိုက်တာ ကိုမင်းနောင်ရယ်၊

သူ့ရင်ထဲ ကိန်းအောင်းနေတဲ့ နတ်ဆိုးလို
စိတ်တစ်ခုကြောင့် သူမဟာ မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်ခဲ့
ရရှာတယ်။

သူမဟာ နှင်းဒေဝီမဟုတ်ဘူး ကိုမင်းနောင်၊

ရွှေမင်းသမီးစာပေ

နတ်ဆိုးနောင်သလို စိတ်ရိုင်းဝင်နေရရှာတဲ့
နတ်ဆိုးဒေဝီပဲ ... နတ်ဆိုးဒေဝီပဲ ကိုမင်းနောင်”

ဆားပုလင်းမင်းနောင်

နှင့်

“နတ်ဆိုးဒေဝီ”

ကိုယ်တိုင်ထောင်တက်ရတဲ့ လှေကားဟာ
ပင်ပန်းပေမယ့် ကျေနပ်တယ် ...

Chan Myae Thayaphy Hlaing

BURMESE
CLASSIC
...com